

6.2

Part inicial de les obres de 17 × 24 cm i de 20 × 26 cm de format

(Versió 1, 3.7.2014, actualitzada respecte a la versió prèvia en paper 1, 9.1.2006)

Taula

1.	Sobrecoberta	9.	Contraportada o pàgina de crèdits
2.	Llom	10.	Dedicatòria
3.	Coberta anterior	11.	Contradedicatòria
4.	Guardes	12.	Taula o sumari
5.	Pàgines de respecte	13.	Prefaci o pròleg
6.	Portadella	14.	Llista d'abreviacions
7.	Contraportadella o frontispici		
8.	Portada		

1. SOBRECORTERTA

En aquests criteris no es recull cap indicació referent a la sobrecoberta, ja que, en el cas que n'hi hagi, cal atènr-se al disseny específic de l'obra.

(Vegeu també el document 6.4 d'aquest espai web, «Nou disseny de les cobertes de les colleccions de monografies de les seccions de l'IEC».)

2. LLOM

La disposició del **llom** dels llibres segueix les normes establertes en el document 6.4 d'aquest espai web («Nou disseny de les cobertes de les colleccions de monografies de les seccions de l'IEC»).

Pel que fa a la **sigla de la col·lecció**, es compon, en principi, amb les inicials dels mots significatius de la denominació de la col·lecció.

Arxius de les Seccions de Ciències	ASC
Biblioteca de Dialectologia i Sociolingüística	BDS
Biblioteca Filològica	BF
Biblioteca Litúrgica Catalana	BLC
Memòries de la Institució Catalana d'Història Natural	MICHN
Memòries de la Secció Històrico-Arqueològica	MSHA
Monografies de la Secció Històrico-Arqueològica	MONSHA
Repertoris de la Secció Filològica	RSF ¹
Secció Filològica	SF
Treballs de l'Oficina d'Onomàstica	TODo
Treballs de la Institució Catalana d'Història Natural	TICHN
Treballs de la Secció de Filosofia i Ciències Socials	TSFCS

3. COBERTA ANTERIOR

La disposició de la **coberta anterior** dels llibres segueix les normes establertes en el document 6.4 d'aquest espai web («Nou disseny de les cobertes de les colleccions de monografies de les seccions de l'IEC»).

1. El format de les obres d'aquesta col·lecció és sempre de 20 × 26 cm. Tanmateix, s'hi poden aplicar, en general, tots els altres criteris exposats en aquesta proposta. (Vegeu els exemples de les p. 294 a 300.)

Els llibres editats per les societats filials, si no fan servir cap disseny especial, han de portar, preferiblement, el color de la secció a la qual estan adscrites.

Els curadors i els col·laboradors que hagin participat en l'elaboració de l'obra han d'aparèixer, preferiblement, en la contraportada o pàgina de crèdits.

Altres col·leccions i obres fora de col·lecció

Aquestes obres han de portar una coberta de tapa dura amb sobrecoberta. En la solapa anterior hi ha d'haver un breu currículum dels autors i/o una sinopsi de l'obra.

La disposició del text de la coberta dependrà del disseny acordat.

4. GUARDES

Si l'enquadernació es fa en rústica no escauen les guardes. En el cas que una obra s'enquaderni amb tapa dura, el disseny es fa d'acord amb el que s'ha establert per a cada cas.

5. PÀGINES DE RESPECTE

En tots els llibres hi ha d'haver, si és possible, dues pàgines de respecte al començament i al final de l'obra.

Si cal, n'hi pot haver dues més al davant i al darrere, o bé únicament dues més al final.

6. PORTADELLA

És la pàgina 1 del llibre, però no porta foliació; segueix la distribució establerta en el document 6.4 d'aquest espai web («Nou disseny de les cobertes de les col·leccions de monografies de les seccions de l'IEC»).

A la portadella hi ha d'haver, només, el **títol** de l'obra. Si els autors de l'obra ho demanen explícitament, també hi pot figurar el **subtítol**, però s'ha de compondre a sota i en un cos dos punts més petit que el títol.

A més de la portadella inicial de l'obra, hi pot haver portadelles inicials de capítol o part.

7. CONTRAPORTADELLA O FRONTISPICI

És la pàgina 2 del llibre, però no porta foliació.

En principi, a la contraportadella no hi ha d'haver res imprès. En algun cas excepcional, hi pot aparèixer la fotografia de l'autor/a o de la persona que és l'objecte del contingut de l'obra, la qual ha d'anar centrada en el full, i no respecte de la caixa.

8. PORTADA

És la pàgina 3 del llibre, però no porta foliació; segueix la distribució establerta en el document 6.4 d'aquest espai web («Nou disseny de les cobertes de les col·leccions de monografies de les seccions de l'IEC»).

9. CONTRAPORTADA O PÀGINA DE CRÈDITS *(v. la fig. 2.9, p. 299, i fig. 2.9 bis, p. 330)*

És la pàgina 4 del llibre, però no porta foliació.

El **text general** de la pàgina de crèdits (és a dir, llevat de les dades catalogràfiques) s'ha de compondre en lletra regular rodona del **cos 9** (interlineat de 10,5 punts).

La contraportada recull la informació següent, de dalt a baix, en quatre blocs:

a) 1r bloc

— La fórmula «Biblioteca de Catalunya. Dades CIP», que ha de fer caixa a l'esquerra.

— Les **dades catalogràfiques** (CIP) facilitades per la Biblioteca de Catalunya, emmarcades amb un filet amb forma de rectangle i compostos en lletra regular rodona del **cos 8** (interlineat de 9,5 punts).

b) 2n bloc

— Quan l'autor/ra no és membre de l'Institut i no es tracta de cap obra premiada per l'IEC (i, per tant, el treball no porta cap davantal que indiqui que es tracta d'un premi de l'Institut), s'hi ha de posar la fórmula següent:

L'edició d'aquesta obra
ha estat a cura de,
membre de l'Institut d'Estudis Catalans

— Si s'escau, la referència a una edició o a un tiratge fet per una altra entitat. Per exemple:

Un altre tiratge d'aquesta obra ha estat fet per Edicions de la Magrana,
dins la seva col·lecció «Els Orígens», núm. 31

— Si s'escau, la referència de l'acord de publicació. Per exemple:

Publicat per acord de la Secció Filològica
pres en sessió tinguda el dia 18 de gener de 1991

— Si s'escau, les dades dels curadors i els col·laboradors (només poden ser curadors de les obres d'aquestes col·leccions els membres de les seccions de l'Institut).

— Si s'escau, les dades del patrocini de l'edició. Per exemple:

La publicació d'aquesta obra
ha estat patrocinada pel Fons Noguera
de la Fundació Raimon Noguera

O també:

La família Puig i Ferreté ha contribuït
a la publicació d'aquesta obra

O, encara:

Els Amics de Prat de la Riba ha contribuït generosament
a la publicació d'aquest estudi

— Si s'escau, el noms i els cognoms de l'autor/a de les fotografies.

c) 3r bloc

— *Copyright*.

— Entitat responsable de l'edició i adreça (en dues línies).

— Número, mes i any d'edició.

— Tiratge.

— Si s'escau, l'expressió «Disseny gràfic d.....».

— Si s'escau, l'expressió «Text revisat lingüísticament per la Unitat de Correcció del Servei Editorial de l'IEC» / «Text revisat lingüísticament pel Servei de Correcció Lingüística de l'IEC» (en el cas que s'hagi pogut fer el seguiment de tota l'edició), o bé «Text original revisat lingüísticament per la Unitat de Correcció del Servei Editorial de l'IEC» / «Text original revisat lingüísticament pel Servei de Correcció Lingüística de l'IEC» (en el cas que només s'hagi pogut revisar l'original). Si els autors o els curadors de l'obra ho demanen, es pot fer constar, a més a més, el nom del corrector/ra, encara que és preferible que els mateixos autors o curadors ho indiquin en els agraïments.

— Entitat responsable de la composició i adreça (en dues línies).

— Entitat responsable de la impressió i adreça (en dues línies).

— ISBN.

— Número del Dipòsit Legal.

Entre cada conjunt d'informació hi ha d'haver mitja ratlla en blanc, i els tres blocs han d'estar ben repartits al llarg de la pàgina, és a dir que el primer bloc ha de fer caixa pel límit superior, i el tercer, pel límit inferior.²

d) 4t bloc

L'enunciat següent, en cos 7,5 (interlineat de 9 punts):

Són rigorosament prohibides, sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment i suport, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públics, la inclusió total o parcial en bases de dades i la

2. Per decisió de la Presidència de l'IEC (gener del 2006), cal afegir, en la pàgina de crèdits de les publicacions periòdiques, la fórmula següent en un paràgraf a part, generalment al final d'aquest bloc: «Aquesta revista és accessible en línia des de la pàgina <http://www.iec.cagt/pperiodiques>».

consulta a través de xarxa telemàtica o d'Internet. Les infraccions d'aquests drets estan sotmeses a les sancions establertes per les lleis.

En l'exemple de l'annex final podem veure, exactament, com s'ha de disposar tota aquesta informació.

10. DEDICATÒRIA *(v. les fig. 2.10, p. 300 i 301)*

És una pàgina opcional. Si hi és, es correspon amb la pàgina 5 del llibre, però no porta foliació.

Com el seu nom indica, és el lloc adequat per consignar-hi **una dedicatòria o una frase** lapidària a gust de l'autor/a. Aquesta frase, la línia base de la qual ha de començar a 6 cm del tall superior del full (incloent-hi la foliació), es compon en lletra regular cursiva del **cos 9** (interlineat de 10,5 punts) i, com a mínim, fa caixa per la dreta. Si es tracta d'una citació, les dades de l'autor/a es componen amb versaletes rodones del mateix cos i, les de l'obra d'origen, segons pertoqui d'acord amb els criteris de composició de la bibliografia.

En el cas que l'obra hagi estat premiada per l'Institut, la **dedicatòria** passa a constituir la pàgina 7 del llibre, i, a la pàgina 5, cal consignar-hi el davantal següent, compost en lletra regular rodona del **cos 9** (interlineat de 10,5 punts), en una columna de 10 cm d'amplària arrambada a la dreta de la caixa del text.

La línia base de la primera ratlla de text se situa a 6 cm del tall superior del full i es compon entrada dos quadratins, i no es deixa cap línia en blanc entre paràgraf i paràgraf:

A proposta de la ponència formada per les senyores i els senyors i³ membres de la Secció, l'Institut d'Estudis Catalans, en sessió plenària tinguda el dia d..... de 200..., acordà per unanimitat de concedir el Premi a pel seu treball

Així mateix, la Secció, en la sessió del dia d..... de 200..., prengué l'acord de publicar la dita obra, la qual, amb el títol, és editada a cura⁴, membre de l'Institut d'Estudis Catalans.

Altres col·leccions i obres fora de col·lecció

3. Si és possible, cal fer constar els dos cognoms dels membres de la ponència.
4. «...del senyor...» / «...de la senyora...».

La línia base de la primera ratlla de la dedicatòria ha de començar a 5,5 cm del tall superior del full.

11. CONTRADEDICATÒRIA

El dors de la dedicatòria —en el cas que hi hagi dedicatòria— es correspon amb la pàgina 6 (o amb la pàgina 8, si es tracta d'una obra premiada) del llibre, però no porta foliació.

A la contradedicatòria no hi ha d'haver res imprès.

12. TAULA O SUMARI *(v. les fig. 2.12, p. 302 i 303)*

12.1. Comença a la pàgina 7 del llibre; si no hi ha dedicatòria, comença a la pàgina 5, i, si es tracta d'una obra premiada, a la pàgina 9. La primera pàgina de la taula o el sumari no porta, en cap cas, foliació.

No ha de figurar la denominació «Pàgines» o «Pàg.» al capdamunt de les pàgines ni s'ha de posar una ratlla de punts entre el nom de l'apartat i el número de pàgina.

El títol de la taula o el sumari es compon centrat en lletra supernegreta rodona, caixa alta i baixa del cos 12 (interlineat de 14 punts), a la mateixa altura que els títols de capítol i guarda la mateixa distància respecte al text de la taula que guarda el text de la primera pàgina de cada capítol (la línia base se situa a 10 cm del tall superior del full). La denominació «**Taula**» o «**Sumari**» és fixa per a cada col·lecció.

El **text de la taula o el sumari** s'ha de compondre en lletra regular rodona del **cos 9** (interlineat de 10,5 punts). Les denominacions corresponents a parts importants de l'obra es poden compondre en lletra versaleta. Per a més claredat, els diferents nivells i subnivells se sagnen congruentment.

Si es tracta d'un recull de treballs de diversos autors, cada treball porta en cursiva el nom i els cognoms de l'autor/ra, precedits de la preposició *per* (escrita també en cursiva), a continuació del títol, després d'una coma, en ratlla a part sagnada dos quadratins. Entre treball i treball, es deixa mitja ratlla en blanc.

És admissible d'obrir blancs entre els blocs d'informació si es considera oportú.

Altres col·leccions i obres fora de col·lecció (v. les fig. 2.12 bis, p. 331 i 332)

En les obres pertanyents a altres col·leccions que les generals i en obres fora de col·lecció, la pàgina del començament del capítol porta foliació (v. l'apartat 1.4).

La línia base del text de la taula se situa a 9,5 cm del tall superior del full, amb un interlineat d'11 punts.

12.2. Les taules o sumaris de les obres de més d'un volum es repeteixen en cada volum, però en el lloc on comença el fragment de taula o sumari dels diferents volums es posen, entre claudàtors, el mot *Volum* seguit del número corresponent. Entre aquesta expressió i el fragment de taula o sumari que segueix hi ha una línia en blanc (entre bloc i bloc d'informació n'hi ha d'haver dues).

12.3. En obres de gran complexitat, es pot afegir al final del llibre un **índex general** amb tots els nivells d'apartats i subapartats (la taula no n'hauria de recollir més de tres). El text d'aquest índex general es compon com el de la taula inicial. (Vegeu també l'apartat 3.2.)

13. PREFACI O PRÒLEG (v. la fig. 2.13, p. 304)

13.1. El prefaci o pròleg comença en una pàgina imparell, amb la mateixa disposició que el començament de capítol.

El **text del prefaci o del pròleg**⁵ es compon en lletra regular cursiva del **cos 10** (interlineat de 12 punts), amb la primera ratlla de cada paràgraf entrat dos quadratins. Si porta signatura, es compon tot el nom en lletra versaleta rodona (mantenint les majúscules que pertoquin). Si a sota hi ha el càrrec i/o la

5. El títol concret que porti el prefaci o pròleg és indiferent, sempre que no coincideixi amb el títol de cap altra part de l'obra.

institució, es compon en lletra cursiva, en caixa alta i baixa. Tot aquest bloc de text fa caixa a la dreta.

Entre el text del prefaci i la signatura hi ha una línia en blanc.

13.2. En obres d'una certa complexitat hi pot haver també **una salutació, una presentació**, etcètera.

La primera pàgina d'aquestes informacions es disposa com un començament de capítol, i el text es compon en lletra negra rodona del **cos 10** (interlineat de 12 punts).

Si porta signatura, es compon tot el nom en lletra versaleta (mantenint les majúscules que pertoquin). Si a sota hi ha el càrrec i/o la institució, es compon en lletra rodona, en caixa alta i baixa.

14. LLISTA D'ABREVIACIONS (*v. la fig. 2.14, p. 305*)

Si n'hi ha d'haver, es compon en una pàgina només per a la **llista d'abreviacions** (pot ser parell o imparell segons el nombre d'abreviacions que contingui), en lletra regular rodona del **cos 9** (interlineat de 10,5 punts). La línia base de la primera ratlla del text de la llista d'abreviacions se situa a 10 cm del tall superior del full.

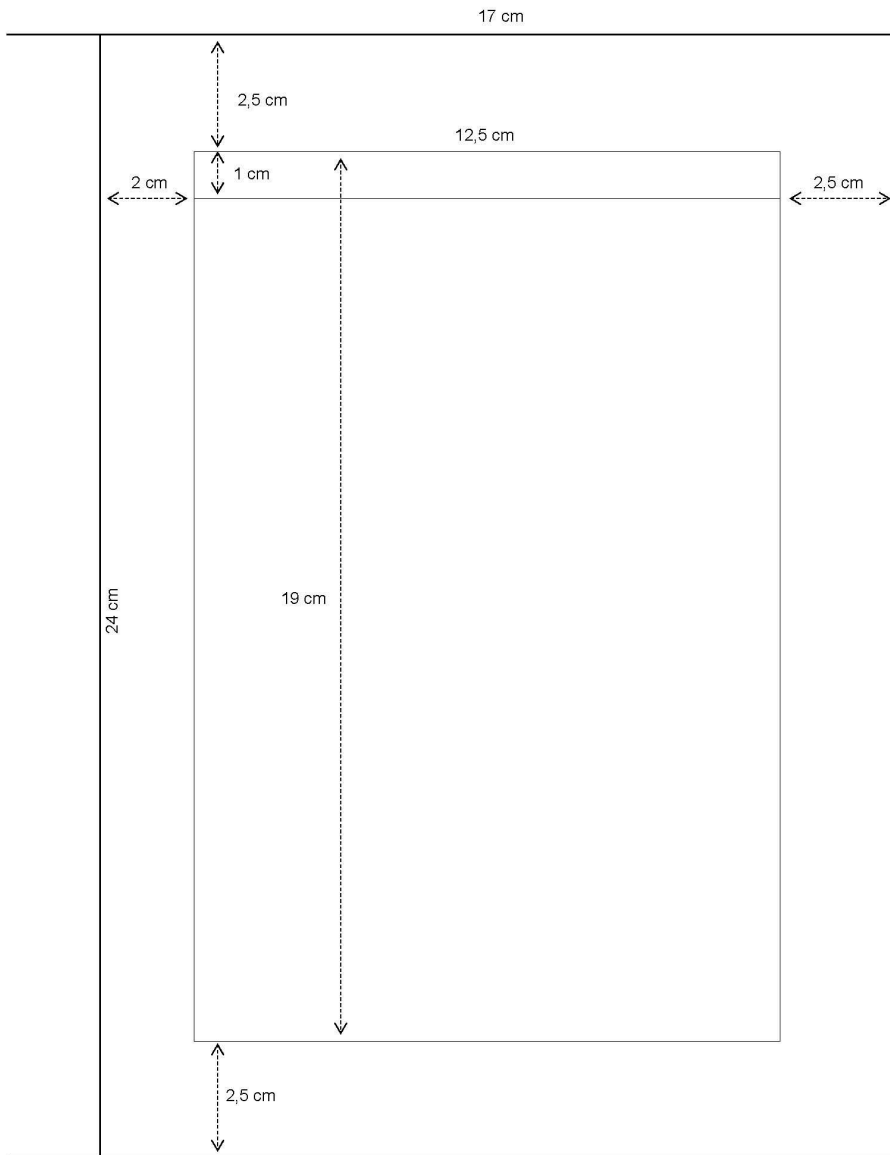
El **títol** ha de ser «**Abreviatures**» si només conté abreviatures, «**Sigles**» si només conté sigles, «**Símbols**» si només conté símbols i «**Abreviacions**» si conté un barreja d'aquestes classes de representacions abreujades. Es compon en lletra supernegreta rodona, a 6 cm del tall superior del full, en caixa alta i baixa del **cos 12** (interlineat de 13,5 punts).

El text de la llista es disposa en dues columnes de 5,8 cm d'amplària, separades per un corondell cec de 0,4 cm. Cada columna es divideix, al seu torn, en dues més: una de més estreta per a les abreviacions i una altra de més ampla per al desenvolupament d'aquestes. Si el desenvolupament de les abreviacions obliga a doblar ratlla moltes vegades, es pot disposar la llista a tota amplada.

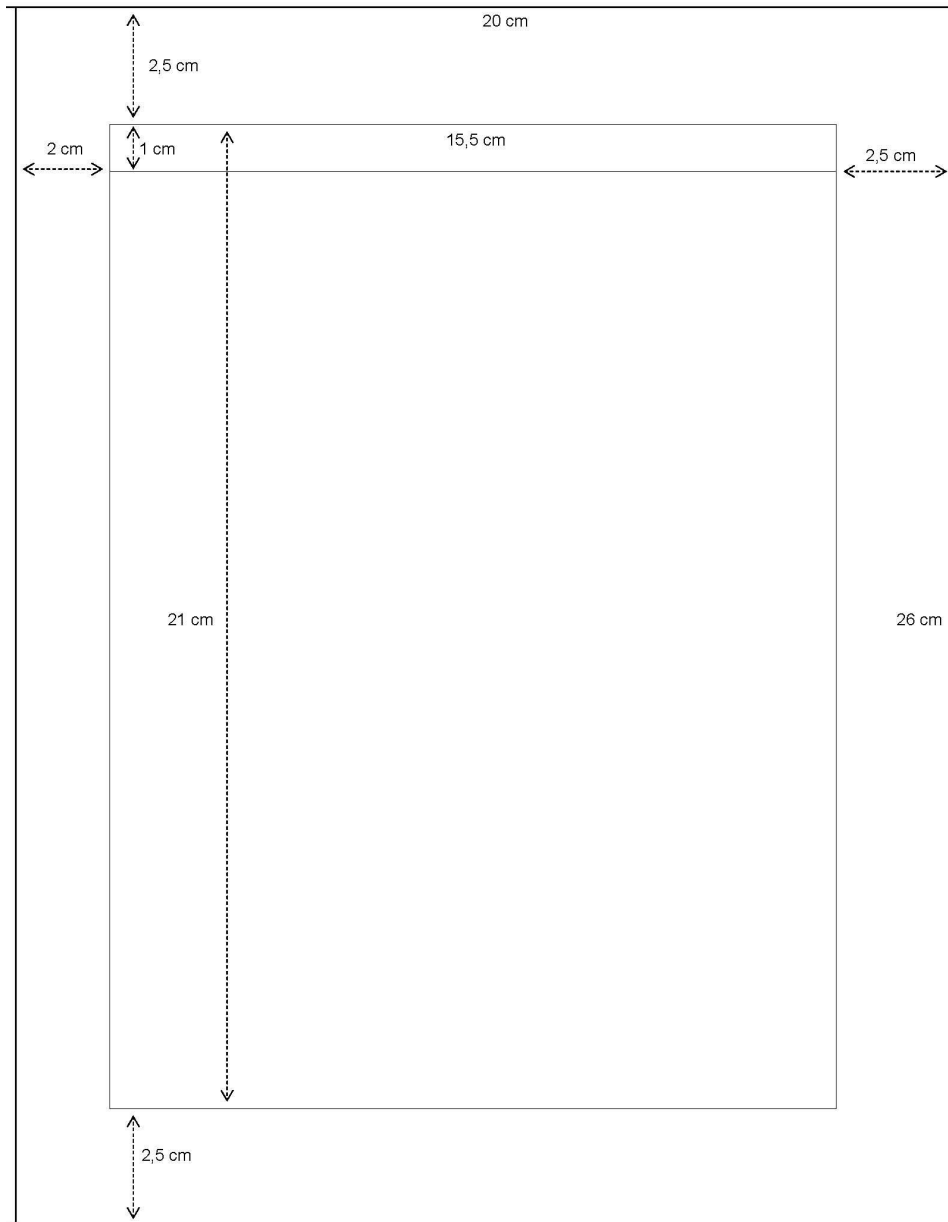
Altres colleccions i obres fora de col·lecció

En aquestes obres, la línia base de la primera ratlla del text de la llista d'abreviacions se situa a 9,5 cm del tall superior del full. El títol es compon, a 5,5 cm d'aquest tall, amb interlineat d'11 punts.

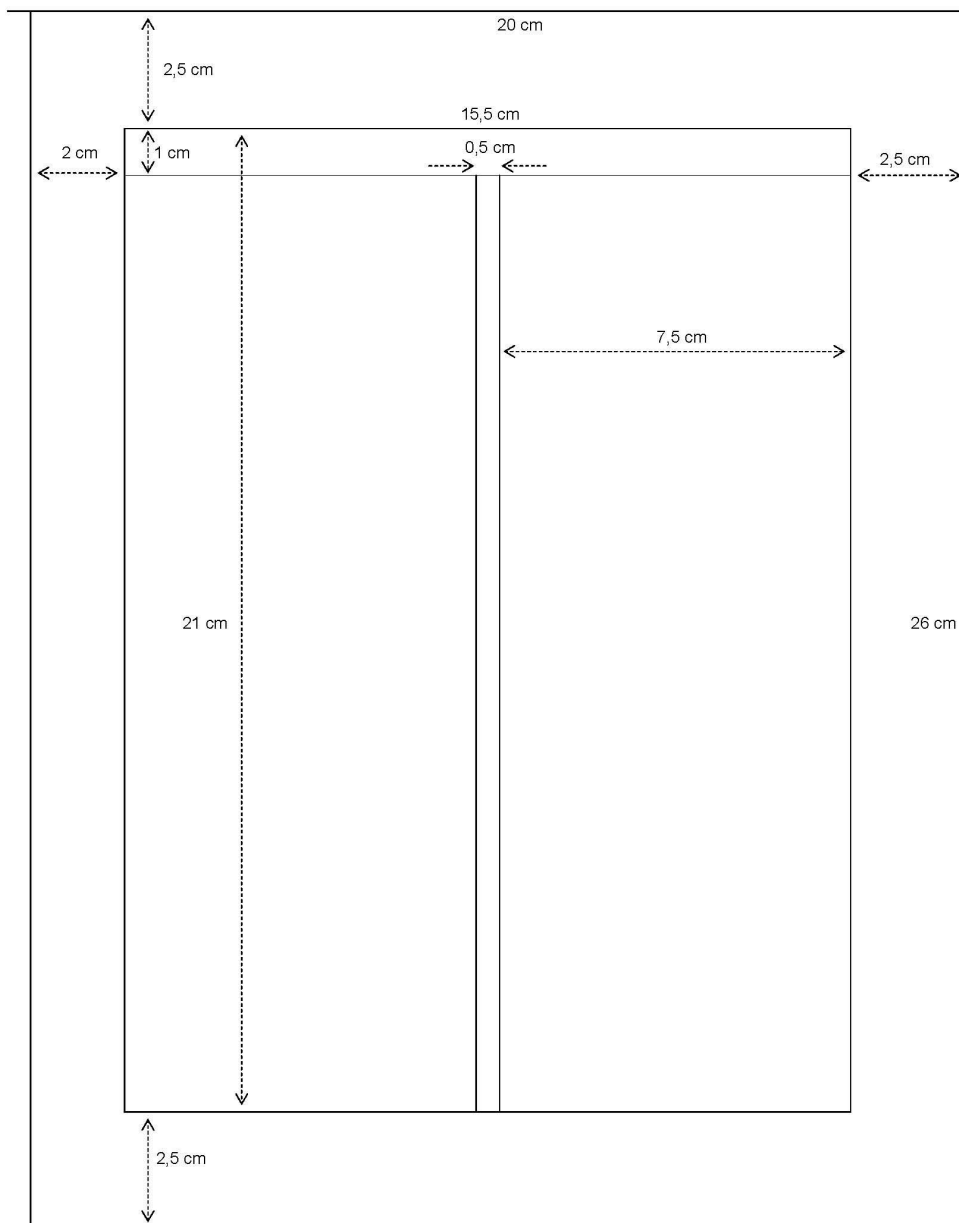

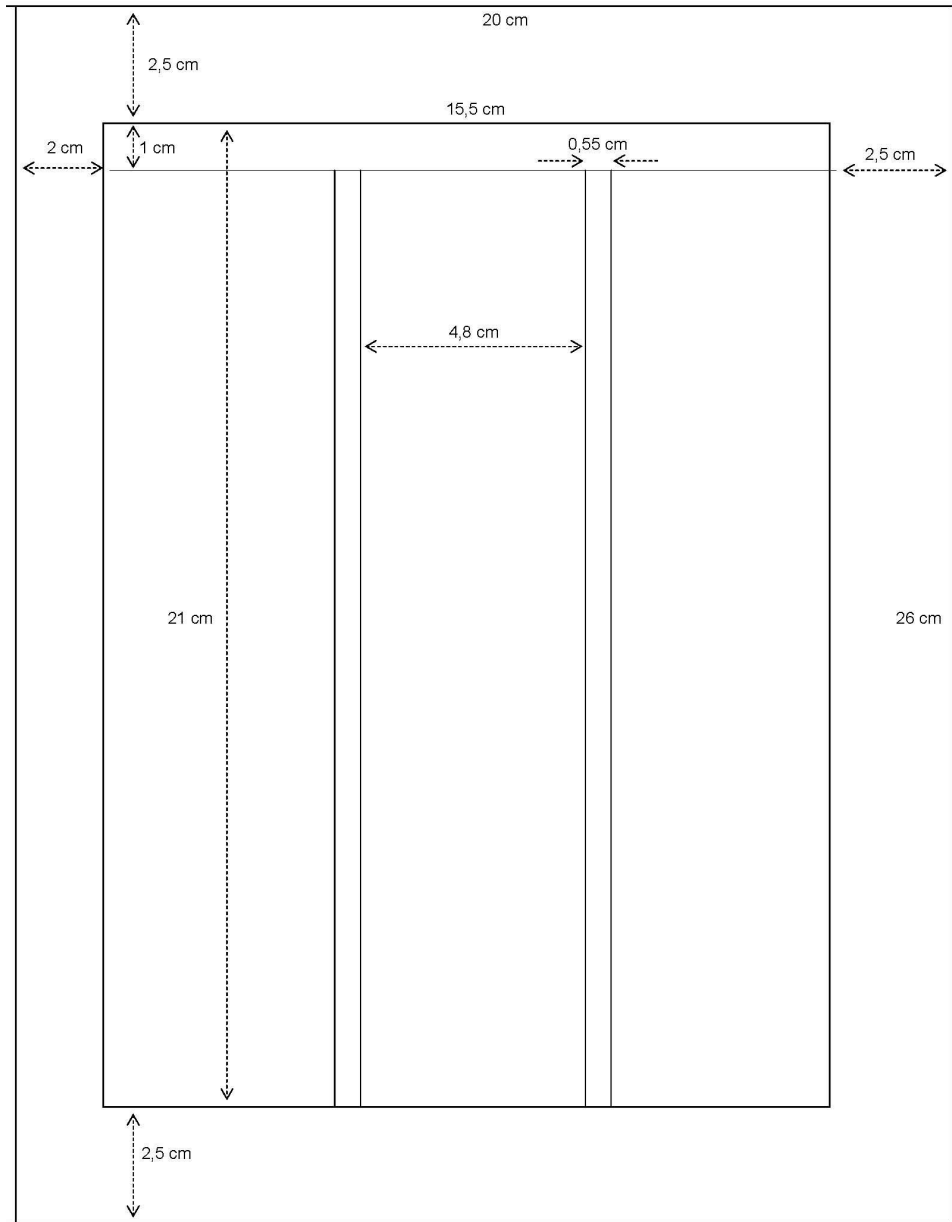
FIGURES 1.2 (fòrmat i gruix de l'obra) i 1.3 (caixa del text, model A, pàgina imparell)

FIGURES 1.2 (format de l'obra de 20 × 26 cm) i 1.3 (format de la caixa de text, pàgina imparell)

FIGURES 1.2 (format de l'obra de 20 × 26 cm) i 1.3 (format de la caixa de text, pàgina imparell, dues columnes)

FIGURES 1.2 (format de l'obra de 20 × 26 cm) i 1.3 (format de la caixa de text, pàgina imparell, tres columnes)

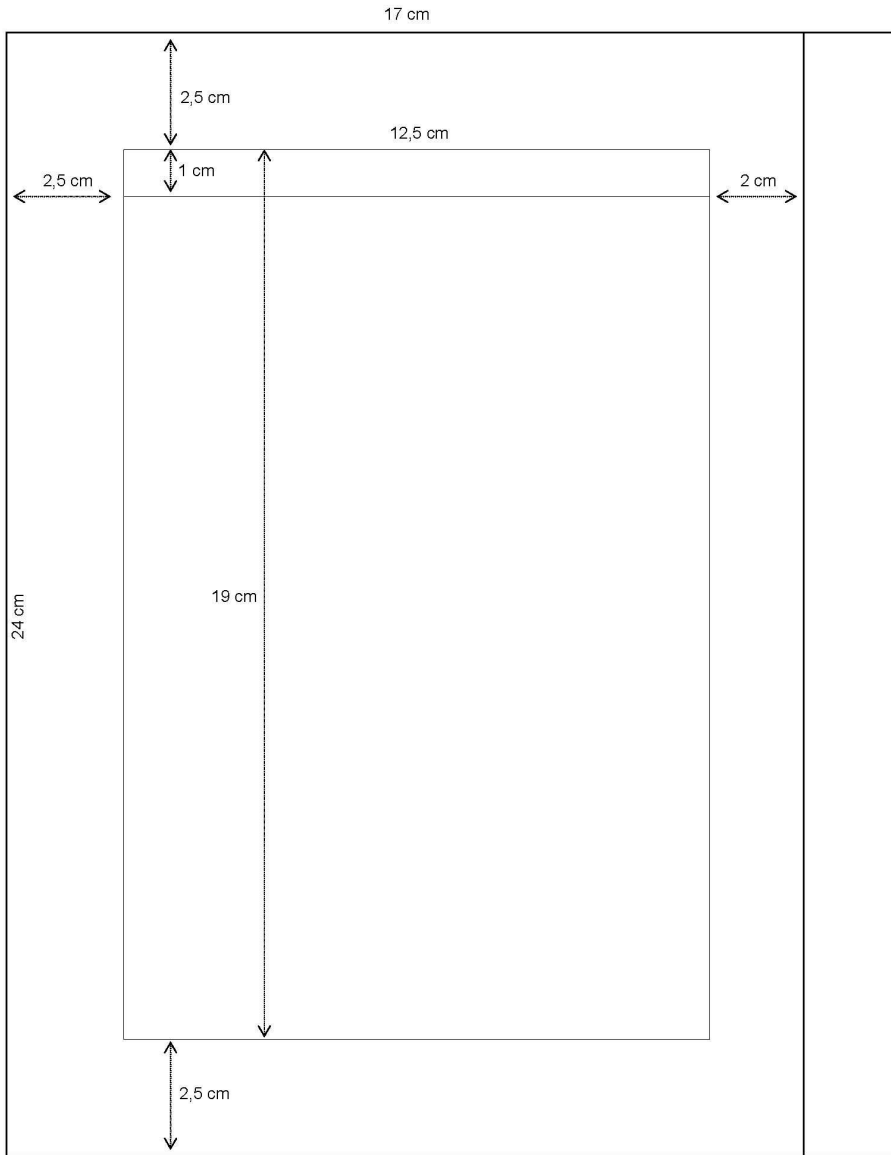

FIGURA 1.3 (caixa del text, model A, pàgina parell)

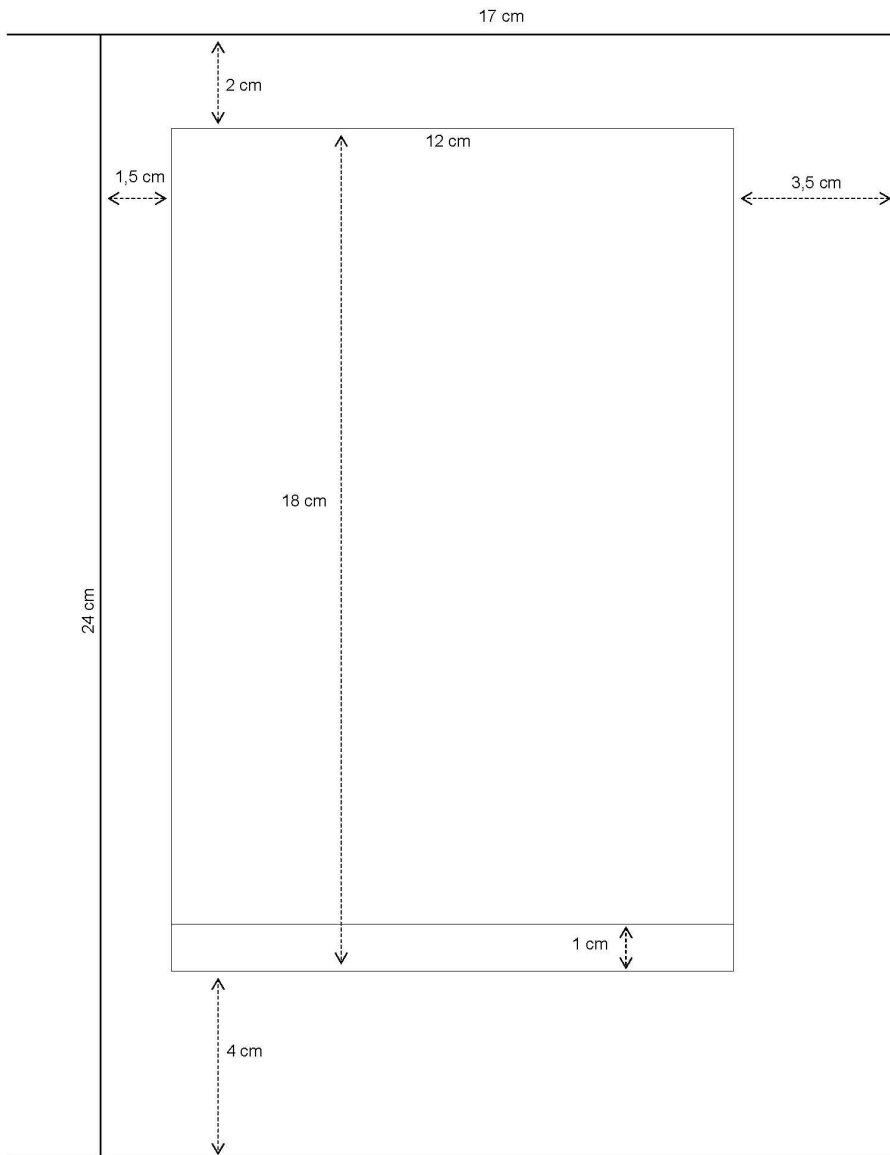

FIGURA 1.3 bis (caixa del text, model A, pàgina ímparell)

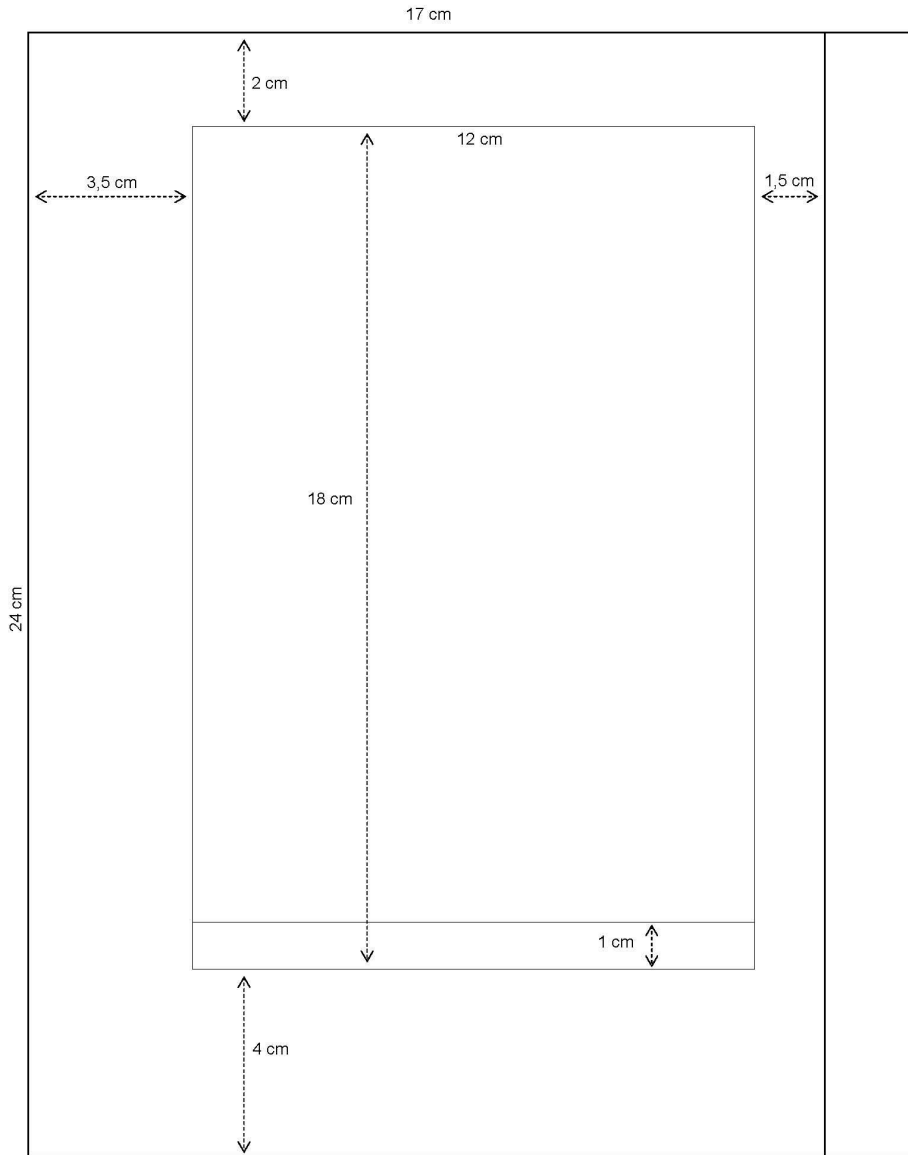

FIGURA 1.3 bis (caixa del text, model A, pàgina parell)

contingut del llibre. Fa alguns anys, el professor Germà Colón, amb la seva habitual perspicàcia, sentenciava que «este libro es más citado que leído: pese a todas las censuras de que ha sido objeto, tiene aún gran valor, pues su autor poseía un envidiable conocimiento de la situación lingüística de toda la Romania, en especial de Italia y Francia, del que carecen muchos de sus críticos».

Si *Das Katalanische*⁵ ha restat bastant al marge dels nostres repertoris bibliogràfics habituals, cal assenyalar que encara és més gran el desconeixement que es té entre nosaltres de la biografia científica i acadèmica de l'autor. És un fet bastant normal, que no es limita en absolut a la història de Meyer-Lübke, sinó que abasta gairebé la totalitat dels grans noms de la lingüística romànica. Amb prou feines trobarem avui titulats de les nostres universitats amb una informació suficient sobre Hugo Schuchardt, Walther von Wartburg, Jules Gilliéron, Jakob Jud o Benvenuto Terracini: són noms que només apareixen pronunciats, a casa nostra, en algun curs de doctorat d'algun any acadèmic.

Resulta obvi, doncs, que un estudi dels contextos no pot eludir una mínima sistematització d'aquelles dades més ràpidament espigolables sobre la vida científica de l'autor. Meyer-Lübke continua sent un gran desconegut entre nosaltres, fins al punt que les enciclopèdies més prestigioses i generoses, en assignar-li no més d'un terç de columna, no acostumen a fer més que assenyalar les seves obres més generals.⁶

Wilhelm Meyer-Lübke va néixer l'any 1861 a Dübendorf, un petit poble suís del cantó de Zuric, molt prop de la capital. A Zuric mateix va estudiar indoeuropeística i romanística amb Schweizer-Sidler, estudis que després prosseguiria a Berlín, amb Johannes Schmidt primer i amb Adolf Tobler després. Va estudiar finalment a París, on fou mestre seu el no menys famós Gaston Paris.⁷

5. Tot i que el present treball ofereix també el text íntegre del llibre en la seva traducció catalana, considerem que no hi ha cap problema a continuar la tradició d'anomenar-lo amb el seu nom original: *Das Katalanische*.

6. Un cas curiós, digne de menció, és el de la *Gran enciclopèdia catalana* (ed. 1977, vol. x, p. 44) —que, en qualsevol cas, no dedica al nostre autor més espai que les altres. La particularitat de l'article Meyer-Lübke d'aquesta enciclopèdia rau en la gran part de l'espai que dedica a glossar la significació del *Katalanische*, que només troba paral·lel parcial en l'article corresponent de l'enciclopèdia (*cielòpia*) d'Espasa. Ens sembla molt equilibrat, per contra, l'article de la *Nueva enciclopedia Larousse* (ed. 1981, vol. vii, p. 6519), ja que parla també dels mestres del nostre autor i de la seva vida acadèmica, de la seva metodologia i dels seus propòsits.

7. Recordem que Gaston Paris va participar en la famosa polèmica de finals del segle passat sobre l'existència o no dels dialectes (arran de la publicació dels *Schizzi franco-provenzali* d'Ascoli). Curiosament, Paris va posar-se de la banda de Paul Meyer, partidari de la inexistència de límits dialectals o d'àmbit que es tracta de límits ficticis i arbitraris, existents en la nostra ment més que no pas en la realitat. És remarcable, precisament, que Meyer-Lübke fos deixeble d'un home amb unes idees tan modernes com aquestes. Recordem també que el nom de Gaston Paris, associat a aquesta famosa polèmica, apareix citat per Meyer-Lübke en el pròleg mateix de *Das Katalanische*. Veg. els materials de la polèmica a Rom, iv (1875), p. 294-296, AGILL, ii.

Dels temps d'estudi a Berlín amb Tobler cal esmentar la seva tesi doctoral, escrita als vint-i-dos anys, sobre *Die Schicksale des lateinischen Neutrums im Romanischen* («Els destins del neutre llatí en romànic»), el primer treball que estudia el pas del neutre a masculí/femení, i l'atribueix a la terminació particular d'una sèrie de mots. L'any 1884, amb vint-i-tres anys, va ser nomenat professor universitari a Zuric, ocupació que no va durar gaire: l'any següent va substituir Gaston Paris, per desig explícit d'aquest, a l'École des Hautes-Études com a especialista en llatí vulgar —arran de la lectura per part de Paris de la tesi esmentada més amunt. D'aquells anys procedeixen alguns treballs ja importants, com els dedicats a la gramàtica històrica del grec modern, l'itàlic, l'albanès i el llatí, tots ells per al *Grundriß* de Gröber (escrits entre 1885-1886 i publicats en 1889). El 1885 és l'any, també, d'un conegut estudi sobre «La història de l'infinitiu en romànic» («Zur Geschichte des Infinitivs im Rumanischen», publicat dins les *Tobler-Abhandlungen*). A la primavera de 1887, amb només vint-i-sis anys, va ser cridat a impartir classes a Jena, universitat que durant decenniis havia estat el centre neuràlgic de la intel·lectualitat alemanya.⁸ Tres anys més tard tornava a traslladar-se, aquesta vegada a Viena, on exerciria la part més important del seu magisteri. D'aquella època són els seus primers llibres, tots ells fonamentals: el primer volum —la fonètica— de la *Grammatik der romanischen Sprachen* (Leipzig, 1890-1902)⁹ i la *Italienische Grammatik* (Leipzig, 1890).¹⁰ Abans d'acabar el segle, publicarà els volums restants de la gramàtica romànica: la *Romanische Formenlehre* («Morfologia romànica», 1894) i la *Romanische Syntax* («Sintaxi romànica», 1899). El volum iv de la *Grammatik* (el *Register*) s'edità en 1901. També de 1901 data la primera edició de la *Einführung in die romanische Sprachwissenschaft* («Introducció a la lingüística romànica»),¹¹ llibre clàssic que, com assenyala Alwin Kuhn,¹² «no és cap introducció per a principiants, sinó més aviat una sistematització de la

(1876), p. 385-395; Rom, v (1876), p. 505-506; *Revue des Patois Gallo-romans*, II (1888), p. 161-175. Un bon resum dels arguments es pot trobar en el llibre de A. VÁZQUEZ, *Historia, problemas y métodos de la lingüística románica*, Barcelona, 1988, p. 81-93 (esp. §19, p. 88-93).

8. Els noms de Fichte, Schelling, Goethe, Hegel, etc., no necessiten cap comentari.

9. Traduïda al francès a Paris, 1880-1906, en quatre volums.

10. Trad. it. de M. Bartoli i G. Braun, Torí, 1901, «molto ridotta nel materiale dialettale» segons C. TAGLIAVINI, *Le origine delle lingue neolatine* (Bologna, 6a ed., 1982, p. 21). La 3a ed. (Torí, 1936), segons el mateix autor, «con modificazioni notevoli del Bartoli che ne hanno alterato il primitivo disegno» (ibid.).

11. Altres edicions, Heidelberg, 1910 i 1920, amb moltes modificacions. Trad. esp. d'Américo Castro, *Introducción a la lingüística románica*, Madrid, 1926. Aquesta curiosa traducció, per una banda fa més legible l'original (amb la seva reestructuració del text i les seves novetats tipogràfiques); però, per altra banda, afegeix nombrosíssimes complecions i comentaris del traductor entre parèntesis quadrats dins el cos del mateix text. Cosa que, si bé fa més manejable el llibre, el farceix de fragments i afegitons sovint impropis i molestos. Hauria estat més correcta una traducció amb comentaris en notes finals o en un estudi introductori.

12. *ZrPh*, LVII (1937), p. 778-784. La citació, que traduïm de l'alemany, es troba a la p. 780.

FIGURES 1.4 (foliació), 1.5.1 (tipus general, text seguit, pàgina imparell) i 1.5.6 (notes)

contingut del llibre. Fa alguns anys, el professor Germà Colón, amb la seva habitual perspicàcia, sentenciava que «este libro es más citado que leído: pese a todas las censuras de que ha sido objeto, tiene aún gran valor, pues su autor poseía un envidiable conocimiento de la situación lingüística de toda la Romania, en especial de Italia y Francia, del que carecen muchos de sus críticos».

Si *Das Katalanische*⁵ ha restat bastant al marge dels nostres repertoris bibliogràfics habituals, cal assenyalar que encara és més gran el desconeixement que es té entre nosaltres de la biografia científica i acadèmica de l'autor. És un fet bastant normal, que no es limita en absolut a la història de Meyer-Lübke, sinó que abasta gairebé la totalitat dels grans noms de la lingüística romànica. Amb prou feines trobarem avui titulats de les nostres universitats amb una informació suficient sobre Hugo Schuchardt, Walther von Wartburg, Jules Gilliéron, Jakob Jud o Benvenuto Terracini: són noms que només apareixen pronunciats, a casa nostra, en algun curset de doctorat d'algun any acadèmic.

Resulta obvi, doncs, que un estudi dels contextos no pot eludir una mínima sistematització d'aquelles dades més ràpidament espigolables sobre la vida científica de l'autor. Meyer-Lübke continua sent un gran desconegut entre nosaltres, fins al punt que les enciclopèdies més prestigioses i generoses, en assignar-li no més d'un terç de columna, no acostumen a fer més que assenyalar les seves obres més generals.⁶

Wilhelm Meyer-Lübke va néixer l'any 1861 a Dübendorf, un petit poble suís del cantó de Zuric, molt prop de la capital. A Zuric mateix va estudiar indoeuropeística i romanística amb Schweizer-Sidler, estudis que després va prosseguir a Berlín, amb Johannes Schmidt primer i amb Adolf Tobler després.

5. Tot i que el present treball ofereix també el text íntegre del llibre en la seva traducció catalana, considerem que no hi ha cap problema a continuar la tradició d'anomenar-lo amb el seu nom original: *Das Katalanische*.

6. Un cas curiós, digne de menció, és el de la *Gran enciclopèdia catalana* (ed. 1977, vol. x, p. 44) — que, en qualsevol cas, no dedica al nostre autor més espai que les altres. La particularitat de l'article *Meyer-Lübke* d'aquesta enciclopèdia rau en la gran part de l'espai que dedica a glossar la significació del *Katalanische*, que només troba paral·lel parcial en l'article corresponent de l'enciclopèdia (*cidòpia*) d'Espasa. Ens sembla molt equilibrat, per contra, l'article de la *Nueva enciclopedia Larousse* (ed. 1981, vol. vii, p. 659), ja que parla també dels mestres del nostre autor i de la seva vida acadèmica, de la seva metodologia i dels seus propòsits.

Va estudiar finalment a París, on fou mestre seu el no menys famós Gaston Paris.⁷ Dels temps d'estudi a Berlín amb Tobler cal esmentar la seva tesi doctoral, escrita als vint-i-dos anys, sobre *Die Schicksale des lateinischen Neutrums im Romanischen* («Els destins del neutre llatí en romànic»), el primer treball que estudia el pas del neutre a masculí/femení, i l'atribueix a la terminació particular d'una sèrie de mots. L'any 1884, amb vint-i-tres anys, va ser nomenat professor universitari a Zuric, ocupació que no va durar gaire: l'any següent va substituir Gaston Paris, per desig explícit d'aquest, a l'École des Hautes-Études com a especialista en llatí vulgar —arran de la lectura per part de Paris de la tesi esmentada més amunt. D'aquells anys procedeixen alguns treballs ja importants, com els dedicats a la gramàtica històrica del grec modern, l'itàlic, l'albanès i el llatí, tots ells per al *Grundriß* de Gröber (escrits entre 1885-1886 i publicats en 1889). El 1885 és l'any, també, d'un conegut estudi sobre «La història de l'infinitiu en romanès» («Zur Geschichte des Infinitivs im Rumanischen», publicat dins les *Tobler-Abhandlungen*). A la primavera de 1887, amb només vint-i-sis anys, va ser cridat a impartir classes a Jena, universitat que durant decenniis havia estat el centre neuràlgic de la intel·lectualitat alemanya.⁸ Tres anys més tard tornava a traslladar-se, aquesta vegada a Viena, on exerciria la part més important del seu magisteri. D'aquella època són els seus primers llibres, tots ells fonamentals: el primer volum —la fonètica— de la *Grammatik der romanischen Sprachen* (Leipzig, 1890-1902)⁹ i la *Italienische Grammatik* (Leipzig, 1890). Abans d'acabar el segle, publicarà els volums restants de la gramàtica

7. Recordem que Gaston Paris va participar en la famosa polèmica de finals del segle passat sobre l'existència o no dels dialectes (arran de la publicació dels *Schizzi franco-provenzali* d'Ascoli). Curiosament, Paris va posar-se de la banda de Paul Meyer, partidari de la inexistència de límits dialectals o d'admetre que es tracta de límits ficticis i arbitraris, existents en la nostra ment més que no pas en la realitat. És remarcable, precisament, que Meyer-Lübke fos deixeble d'un home amb unes idees tan modernes com aquestes. Recordem també que el nom de Gaston Paris, associat a aquesta famosa polèmica, apareix citat per Meyer-Lübke en el pròleg mateix de *Das Katalanische*. Veg. els materials de la polèmica a Rom, IV (1875), p. 294-296; AGIt., II (1876), p. 385-395; Rom, V (1876), p. 505-506; *Revue des Patois Gallo-romans*, II (1888), p. 161-175. Un bon resum dels arguments es pot trobar en el llibre de A. VÁRVARO, *Historia, problemas y métodos de la lingüística románica*, Barcelona, 1988, p. 81-93 (esp. § 19, p. 88-93).

8. Els noms de Fichte, Schelling, Goethe, Hegel, etc., no necessiten cap comentari.

9. Traduïda al francès a París, 1880-1906, en quatre volums.

FIGURA 1. Monument a Joaquim Balcells i a Wilhelm Meyer-Lübke, a Alforja.

Aquesta manera de raonar ja ens és coneguda de paràgrafs anteriors. Efectivament, llegint aquests fragments hom recorda aquella línia discursiva que, com hem vist, parteix d'un període de llengua comuna catalanoprovençal però admet una posterior independització per part del català (fig. 1).

Aquesta és la síntesi que sembla més escaient, després d'analitzar la «qüestió conceptual» en tot el seu abast. Això ens fa situar el tòpic assenyalat al principi en el lloc adient. Potser algun dia sigui possible de saber fins a quin punt influïren, en aquest sentit, el viatge de l'autor a Catalunya (ja esmentat més amunt) i la gran ampliació dels seus coneixements al voltant de la literatura medieval en català (fruit de l'eufòria editora dels nostres erudits a principi de segle). En qualsevol cas, trobem novament el Meyer-Lübke sintetitzador i eclèctic: entre

TABLA 3

<i>espanyol</i>	<i>català</i>	<i>provençal</i>
assentar	asseure	aseire
atreverse	gosa	ga uza
bailar	ballar	balar
buscar	cercar	cercar
callar	callar	tazer

FIGURES 1.4 (foliació) i 1.5.4 (peus i encapçalaments d'il·lustració o de quadre)

FIGURA 1. Monument a Joaquim Balcells i a Wilhelm Meyer-Lübke, a Alforja.

Aquesta manera de raonar ja ens és coneguda de paràgrafs anteriors. Efectivament, llegint aquests fragments hom recorda aquella línia discursiva que, com hem vist, parteix d'un període de llengua comuna catalanoprovençal però admet una posterior independització per part del català (fig. 1).

Aquesta és la síntesi que sembla més escaient, després d'analitzar la «qüestió conceptual» en tot el seu abast. Això ens fa situar el tòpic assenyalat al principi en el lloc adient. Potser algun dia sigui possible de saber fins a quin punt influeixen, en aquest sentit, el viatge de l'autor a Catalunya (ja esmentat més

TAULA 3

<i>espanyol</i>	<i>català</i>	<i>provençal</i>
assentar	asseure	aseire
atreverse	gosar	gauzar
bailar	ballar	balat
buscar	cercar	cercar
callar	callar	tazer

3. Apèndixs

3.1. DIGRESSIONS COMPLEMENTÀRIES I NOTES BREUS SOBRE ALTRES ASPECTES DE *DAS KATALANISCHE*

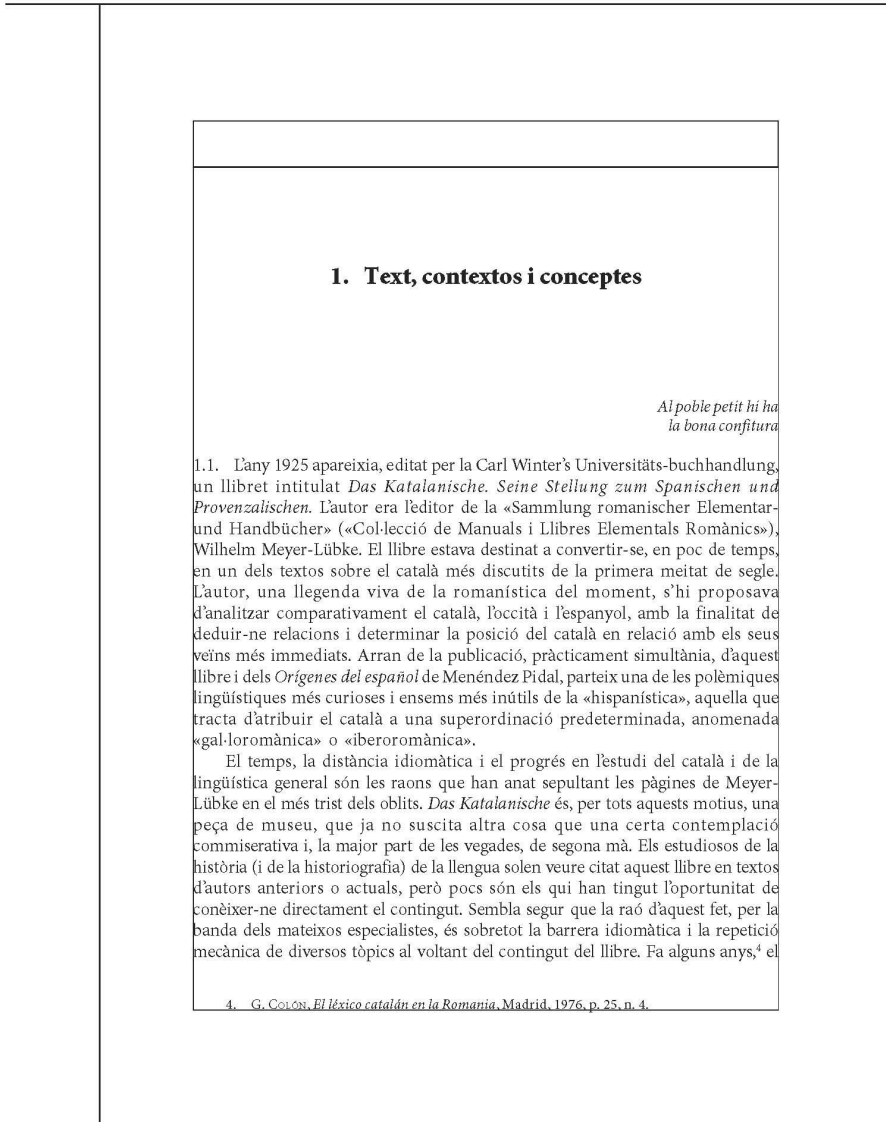
La finalitat d'aquestes pàgines finals és, només, d'oferir algunes dades i consideracions útils per enfocar la lectura de *Das Katalanische*. Del *Katalanische* s'ha parlat molt des del moment en què sortí publicat, i la bibliografia més important és sobrerament coneguda i accessible a tothom. Tractar simplement de repetir el que ja ha estat dit, seria, per la nostra banda, un abús, una pèrdua d'esforços i un exercici inútil de fals i fàcil virtuosisme erudit. Per tant, i com un senzill complement de l'estudi precedent, apuntarem diverses qüestions que resulten interessants per entendre les condicions de la producció i recepció d'aquest text.

Per al qui s'introdueix en els arguments de la polèmica sobre la subagrupació romànica del català, potser la millor visió sintètica d'aquesta polèmica sigui el capítol corresponent de la *Gramàtica històrica del català* d'A. M. Badia i Margarit.¹¹² Són pàgines que representen amb bastant exactitud la informació que sol circular als Països Catalans entre els cercles d'estudiosos de la llengua, i s'hi pot trobar una imatge bastant clara de les línies discursives per on va transitar aquella intensa batussa teoricolingüística.

Però hi ha una cosa que no han observat els qui han resumit la qüestió, ni tan sols Badia; efectivament, hem vist que amb *Das Katalanische* Meyer-Lübke admet la consideració separada de català i occità, i és clarament cert que situa el català dins l'òrbita del sistema gal·loromànic. Però cal remarcar que, ni tan sols en el cas d'haver acceptat la major part dels arguments de Menéndez Pidal, Meyer-Lübke no hauria pogut arribar sinó a aquesta conclusió. És a dir: les grans obres d'aquest autor, des de la *Grammatik* fins a l'*Einführung*, van repetir amb veu tronadora, en

¹¹² § 3, p. 6-12.

FIGURES 1.5.1 (tipus general), 1.5.2 (títols i subtítols) i 1.6 (començament de capítol, model A)

FIGURES 1.5.1 (tipus general), 1.5.2 (títols i subtítols) i 1.6 (començament de capítol, model B)

3. Apèndixs

3.1. DIGRESSIONS COMPLEMENTÀRIES I NOTES BREUS SOBRE ALTRES ASPECTES DE *DAS KATALANISCHE*

LA finalitat d'aquestes pàgines finals és, només, d'oferir algunes dades i consideracions útils per enfocar la lectura de *Das Katalanische*. Del *Katalanische* s'ha parlat molt des del moment en què sortí publicat, i la bibliografia més important és sobrerament coneguda i accessible a tothom. Tractar simplement de repetir el que ja ha estat dit, seria, per la nostra banda, un abús, una pèrdua d'esforços i un exercici inútil de fals i fàcil virtuosisme erudit. Per tant, i com un senzill complement de l'estudi precedent, apuntarem diverses qüestions que resulten interessants per entendre les condicions de la producció i recepció d'aquest text.

Per al quí s'introdueix en els arguments de la polèmica sobre la subagrupació romànica del català, potser la millor visió sintètica d'aquesta polèmica sigui el capítol corresponent de la *Gramàtica històrica del català* d'A. M. Badia i Margarit.¹¹² Són pàgines que representen amb bastant exactitud la informació que sol circular als Països Catalans entre els cercles d'estudiosos de la llengua, i s'hi pot trobar

¹¹² § 3 p. 6-12.

FIGURES 1.5.1 bis (tipus general), 1.5.2 bis (títols i subtítols) i 1.6 bis (començament de capítol, model A)

1. Text, contextos i conceptes

*Al poble petit hi ha
la bona confitura*

El temps, la distància idiomàtica i el progrés en l'estudi del català i de la lingüística general són les raons que han anat sepultant les pàgines de Meyer-Lübke en el més trist dels oblits. *Das Katalanische* és, per tots aquests motius, una peça de museu, que ja no suscita altra cosa que una certa contemplació commiserativa i, la major part de les vegades, de segona mà. Els estudiosos de la història (i de la historiografia) de la llengua solen veure citat aquest llibre en textos d'autors anteriors o actuals, però pocs són els qui han tingut l'oportunitat de conèixer-ne directament el contingut. Sembla segur que la raó d'aquest fet, per la banda dels mateixos especialistes, és sobretot la barrera idiomàtica i la repetició mecànica de diversos tòpics al voltant del contingut del llibre. Fa alguns anys,⁴ el professor Germà Colón, amb la seva habitual perspicàcia, sentenciava que «este libro es más citado que leído: pese a todas las censuras de que ha sido objeto, tiene aún gran valor, pues su autor poseía un envidiable conocimiento de la situación lingüística de toda la Romania, en especial de Italia y Francia, del que carecen muchos de sus críticos».

Si *Das Katalanische* ha restat bastant al marge dels nostres repertoris bibliogràfics habituals, cal assenyalar que encara és més gran el desconeixe-

4. G. COLÓN, *El léxico catalán en la Romania*, Madrid, 1976, p. 25, n. 4.

FIGURES 1.5.1 bis (tipus general), 1.5.2 bis (títols i subtítols) i 1.6 bis (començament de capítol, model B)

Aquesta manera de raonar ja ens és coneguda de paràgrafs anteriors. Efectivament, llegint aquests fragments hom recorda aquella línia discursiva que, com hem vist, parteix d'un període de llengua comuna catalanoprovençal però admet una posterior independització per part del català. Era més o menys el que deien Milà i Fontanals, Saroihandy, Bourciez i Anglade. Podem trobar en el *Katalanische* fragments més explícits en aquest sentit? Certament: la següent cita, tretada del § 160, és la clau de volta que ens resumeix tota aquesta qüestió, integrant i donant coherència als exemples *j' a m'*:

Aquesta diferència etnològica constitueix el fonament de la separació del català i el provençal. No pas, per descomptat, en la manera en què es faria valer algunes peculiaritats lingüístiques del català originades en els hàbits lingüístics de la població preromana no celta. Perquè el que divideix ambdós idiomes romànics són fenòmens més moderns. [...] La base etnològicament diferent només implica que la relació és menys estreta i que, així, una diferenciació tot just iniciada no va ser ofegada en el seu germen, sinó que segueix desenvolupant-se quan es donen condicions externes més favorables. Aquest és el cas, efectivament, i també Salow ho considera així.

La posició de Meyer-Lübke respecte de la independència del català ha estat, al llarg del llibre, moderada fins a l'ambigüitat, però el rerefons se'ns fa, finalment, clar: per a ell, català i occità són idiomes romànics suficientment separats com per tenir el mateix rang; malgrat això, hem de partir d'una unitat lingüística anterior entre ambdós territoris, una certa homogeneïtat estructural que es veu esquarterada més tard per fenòmens diversos (innovacions catalanes, sobretot); aquesta separació posterior entre català i occità troba un factor concomitant —no pas una causa o origen— en la diversitat de condicions demogràfiques i historicopolítiques que separen ambdós àmbits. I finalment, és clar, el parentiu més estret entre català i occità prové d'un diastema llatinovulgar compartit, la «gal-loromanitat».

Josep lor va dir que queron.
los draps geteron del pairol
et meron los en micg del sol,
volgron los a Josep mostrar
e.l tenheire va regardar
et estet fort miravilhos
cant vit los draps d'aitals colors
que re del mont non sofranhia

Aquesta és la síntesi que sembla més escaient, després d'analitzar la «qüestió conceptual» en tot el seu abast. Això ens fa situar el tòpic assenyalat al principi

FIGURES 1.5.3 (citacions textuais)

Bibliografia

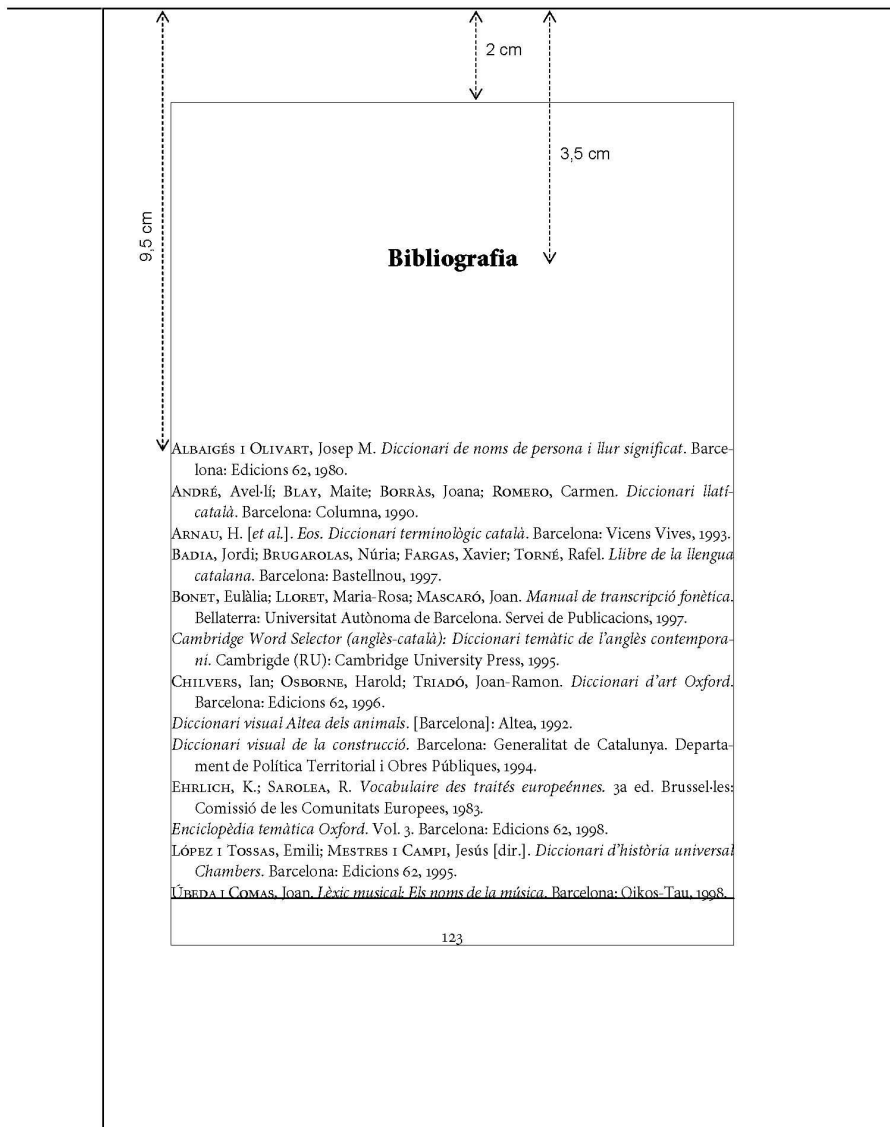
- ALBAIGÉS I OLIVART, Josep M. *Diccionari de noms de persona i llur significat*. Barcelona: Edicions 62, 1980.
- ANDRÉ, Avel·lí; BLAY, Maite; BORRÀS, Joana; ROMERO, Carmen. *Diccionari llatí-català*. Barcelona: Columna, 1990.
- ARNAU, H. [et al.]. *Eos. Diccionari terminològic català*. Barcelona: Vicens Vives, 1993.
- BADIA, Jordi; BRUGAROLAS, Núria; FARGAS, Xavier; TORNÉ, Rafel. *Llibre de la llengua catalana*. Barcelona: Bastellnou, 1997.
- BONET, Eulàlia; LLORET, Maria-Rosa; MASCARÓ, Joan. *Manual de transcripció fonètica*. Bellaterra: Universitat Autònoma de Barcelona. Servei de Publicacions, 1997.
- Cambridge Word Selector (anglès-català): Diccionari temàtic de l'anglès contemporani*. Cambridge (RU): Cambridge University Press, 1995.
- CHILVERS, Ian; OSBORNE, Harold; TRIADÓ, Joan-Ramon. *Diccionari d'art Oxford*. Barcelona: Edicions 62, 1996.
- Diccionari visual Altea dels animals*. [Barcelona]: Altea, 1992.
- Diccionari visual de la construcció*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Política Territorial i Obres Públiques, 1994.
- EHRlich, K.; SAROLEA, R. *Vocabulaire des traités européennes*. 3a ed. Brussel·les: Comissió de les Comunitats Europees, 1983.
- Enciclopèdia temàtica Oxford*. Vol. 3. Barcelona: Edicions 62, 1998.
- LÓPEZ I TOSSAS, Emili; MESTRES I CAMPI, Jesús [dir.]. *Diccionari d'història universal Chambers*. Barcelona: Edicions 62, 1995.
- MARTÍNEZ DE SOUSA, José. *Diccionario de ortografía técnica*. Madrid: Fundación Germán Sánchez Ruipérez, 1987.
- *Diccionario de redacción y estilo*. Madrid: Pirámide, 1993.
- SANZ I PINYOL, Glòria; FRASER, Alba. *Manual de comunicacions escrites a l'empresa*. Barcelona: Graó, 1998.
- ÚBEDA I COMAS, Joan. *Lèxic musical: Els noms de la música*. Barcelona: Oikos-Tau, 1998.
- VERGER I ARCE, Guillem; GIL SANCHIS, Oriol [coord.]. *Diccionari visual Duden*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 1994.
- WEIDENFELH, Werner; WESSELS, Wolfgang [ed.]. *Europa de la A a la Z. Diccionari de la*

FIGURES 1.5.7 (bibliografia) i 3.1 (bibliografia general de l'obra, model A)

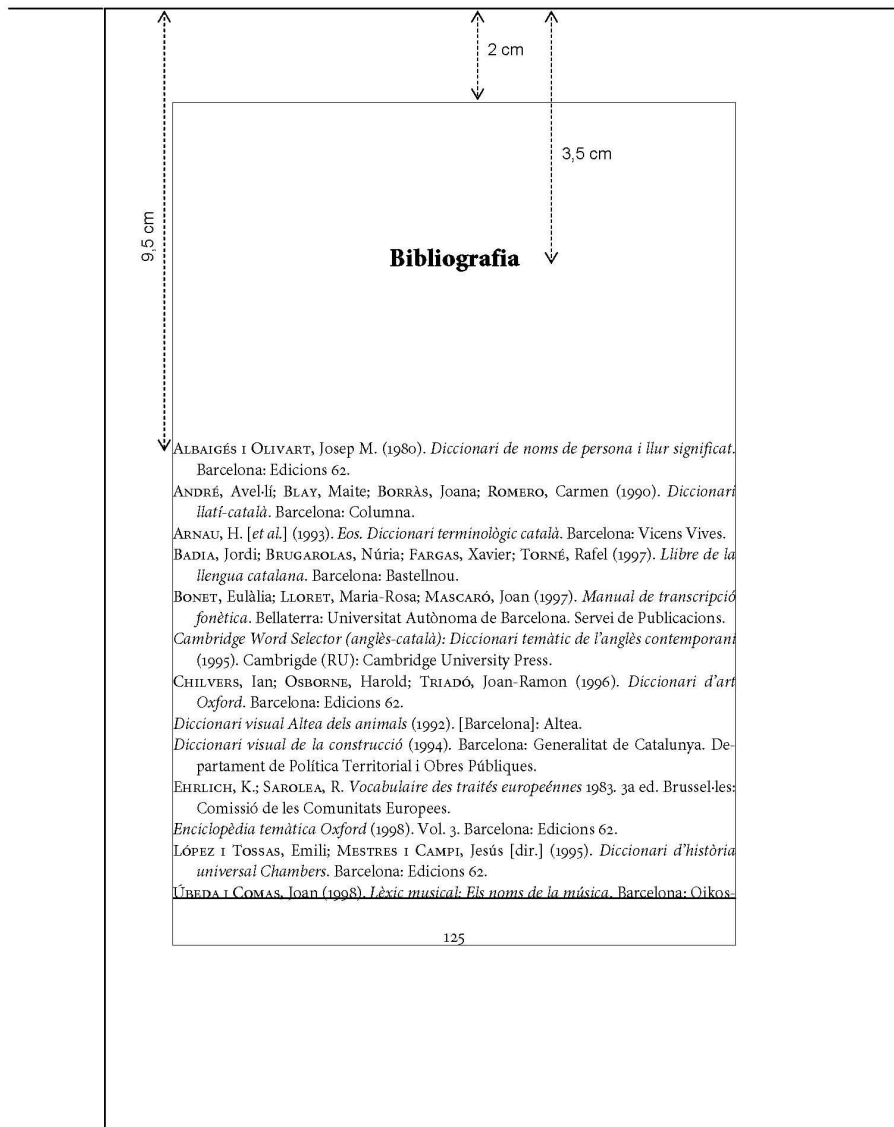
Bibliografia

- ALBAIGÉS I OLIVART, Josep M. (1980). *Diccionari de noms de persona i llur significat*. Barcelona: Edicions 62.
- ANDRÉ, Avel·lí; BLAY, Maite; BORRÀS, Joana; ROMERO, Carmen (1990). *Diccionari llati-català*. Barcelona: Columna.
- ARNAU, H. [et al.] (1993). *Eos. Diccionari terminològic català*. Barcelona: Vicens Vives.
- BADIA, Jordi; BRUGAROLAS, Núria; FARGAS, Xavier; TORNÉ, Rafel (1997). *Llibre de la llengua catalana*. Barcelona: Bastellnou.
- BONET, Eulàlia; LLORET, Maria-Rosa; MASCARÓ, Joan (1997). *Manual de transcripció fonètica*. Bellaterra: Universitat Autònoma de Barcelona. Servei de Publicacions.
- Cambridge Word Selector (anglès-català): *Diccionari temàtic de l'anglès contemporani* (1995). Cambridge (RU): Cambridge University Press.
- CHILVERS, Ian; OSBORNE, Harold; TRIADÓ, Joan-Ramon (1996). *Diccionari d'art Oxford*. Barcelona: Edicions 62.
- Diccionari visual Altea dels animals* (1992). [Barcelona]: Altea.
- Diccionari visual de la construcció* (1994). Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Política Territorial i Obres Públiques.
- EHRlich, K.; SAROLEA, R. *Vocabulaire des traités européens* 1983. 3a ed. Brussel·les: Comissió de les Comunitats Europees.
- Enciclopèdia temàtica Oxford* (1998). Vol. 3. Barcelona: Edicions 62.
- LÓPEZ I TOSSAS, Emili; MESTRES I CAMPI, Jesús [dir.] (1995). *Diccionari d'història universal Chambers*. Barcelona: Edicions 62.
- MARTÍNEZ DE SOUSA, José. *Diccionario de ortografía técnica* (1987). Madrid: Fundación Germán Sánchez Ruipérez.
- (1993). *Diccionario de redacción y estilo*. Madrid: Pirámide.
- SANZ I PINYOL, Glòria; FRASER, Alba (1998). *Manual de comunicacions escrites a l'empresa*. Barcelona: Graó.
- ÚBEDA I COMAS, Joan (1998). *Lèxic musical: Els noms de la música*. Barcelona: Oikos-Tau.
- VERGER I ARCE, Guillem; GIL SANCHIS, Oriol [coord.] (1994). *Diccionari visual Duden*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana.
- WEIDENFELH, Werner; WESSELS, Wolfgang [ed.] (1998). *Europa de la A a la Z: Diccionari de*

FIGURES 1.5.7 (bibliografia) i 3.1 (bibliografia general de l'obra, model B)

FIGURES 1.5.7 bis (bibliografia) i 1.3.1. bis (bibliografia general de l'obra, model A)

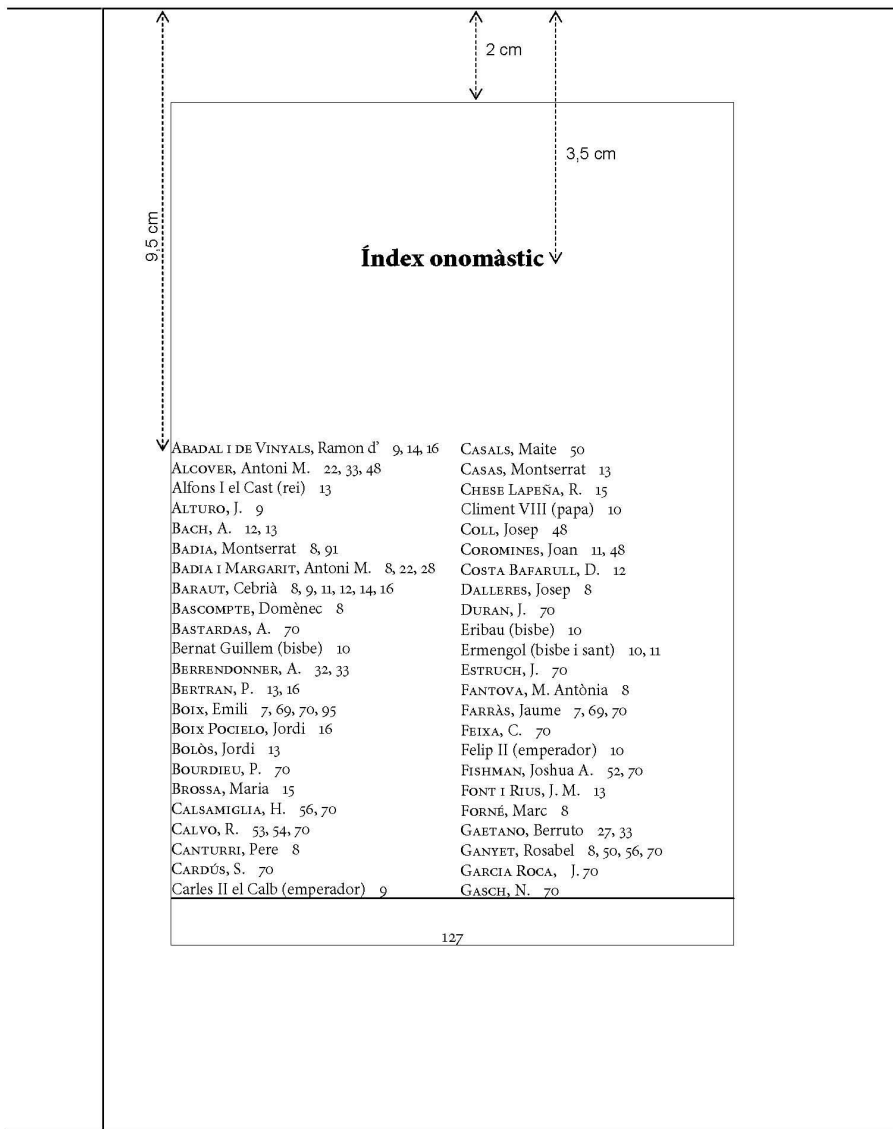

FIGURES 1.5.7 bis (bibliografia) i 3.1. bis (bibliografia general de l'obra, model B)

Índex onomàstic

ÀBADAL I DE VINYALS, Ramon d'	9, 14, 16	DALLERES, Josep	8
ALCOVER, Antoni M.	22, 33, 48	DURAN, J.	70
Alfons I el Cast (rei)	13	Eribau (bisbe)	10
ALTURO, J.	9	Ermengol (bisbe i sant)	10, 11
BACH, A.	12, 13	ESTRUCH, J.	70
BADIA, Montserrat	8, 91	FANTOVA, M. Antònia	8
BADIA I MARGARIT, Antoni M.	8, 22, 28	FARRÀS, Jaume	7, 69, 70
BARAUT, Cebrià	8, 9, 11, 12, 14, 16	FEIXA, C.	70
BASCOMPTE, Domènec	8	Felip II (emperador)	10
BASTARDAS, A.	70	FISHMAN, Joshua A.	52, 70
Bernat Guillem (bisbe)	10	FONT I RIUS, J. M.	13
BERRENDONNER, A.	32, 33	FORNÉ, Marc	8
BERTRAN, P.	13, 16	GAETANO, Berruto	27, 33
Boix, Emili	7, 69, 70, 95	GANYET, Rosabel	8, 50, 56, 70
BOIX POCIELO, Jordi	16	GARCIA ROCA, J.	70
BOLÒS, Jordi	13	GASCH, N.	70
BOURDIEU, P.	70	GUILLAMET, Jordi	50
BROSSA, Maria	15	HAMMER, D.	56, 70
CALSAMIGLIA, H.	56, 70	IGLESIAS COSTA, M.	16
CALVO, R.	53, 54, 70	LASIERRA	16
CANTURRI, Pere	8	LE GUERN, M.	32, 33
CARDÓS, S.	70	LIXFELD, Volker	52, 56, 59, 70
Carles II el Calb (emperador)	9	LLORENS, A.	12
CASALS, Maite	50	Lluís I el Piadós (emperador)	9
CASAS, Montserrat	13	LOZANO, J. M.	70
CHESE LAPEÑA, R.	15	MARCA, Pèire de	15
Climent VIII (papa)	10	MARÍ, Isidor	70
COLL, Josep	48	MARINA AMAR, Joan Ramon	8, 89
COROMINES, Joan	11, 48	MARQUÈS, Josep M.	9, 12
COSTA BAFARULL, D.	12	MARTÍ, J.	13

FIGURES 1.5.8 (índexs alfabètics) i 3.2 (índexs)

FIGURES 1.5.8 bis (índexs alfabètics) i 1.3.2. bis (índexs)

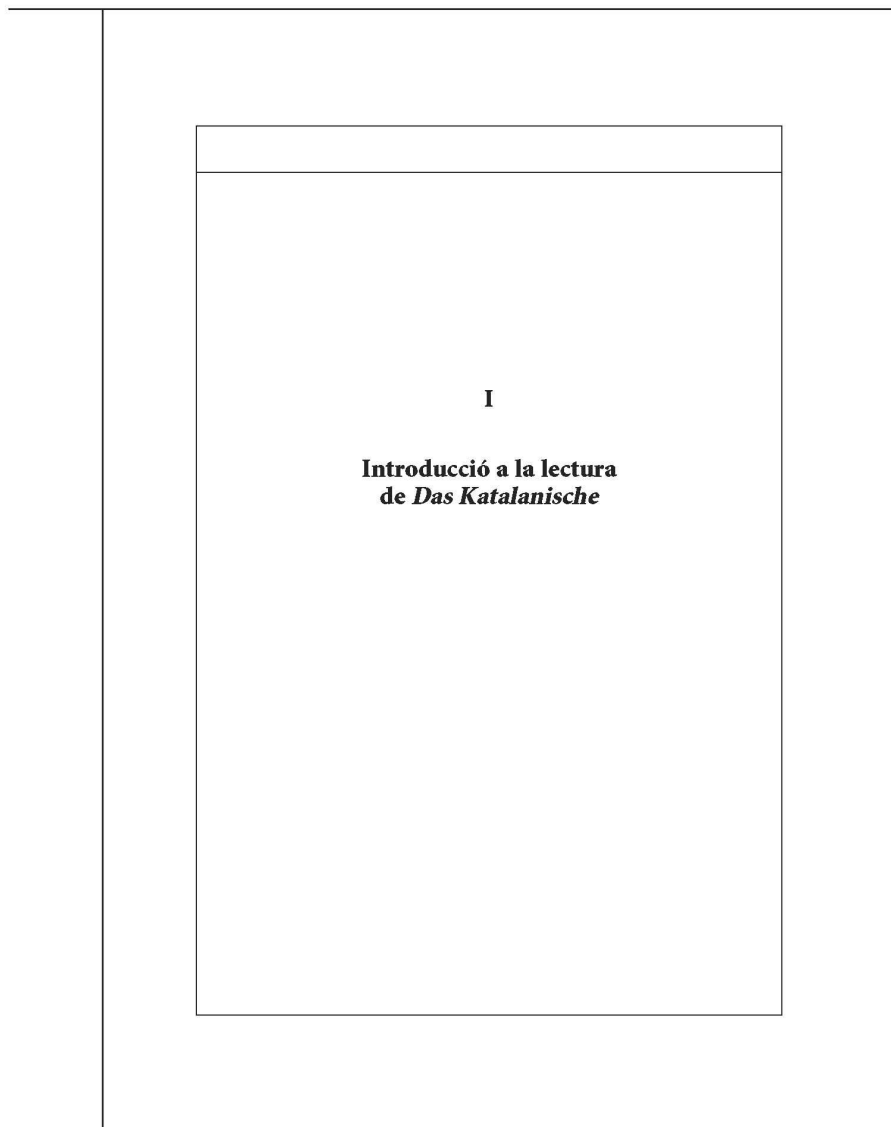

FIGURA 1.6 (començament de capítol, model C)

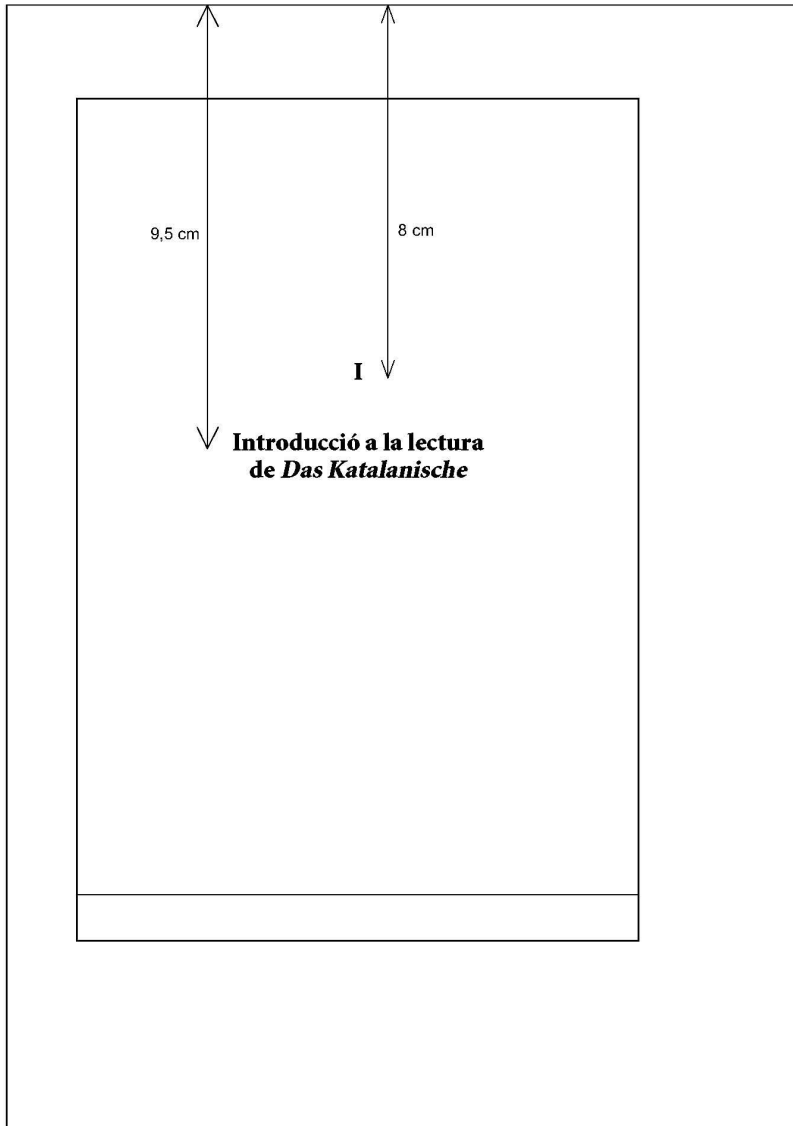

FIGURA 1.6 bis (començament de capítol, model C)

Antoni Febrer i Cardona

Obres gramaticals, I

Barcelona: Institut d'Estudis Catalans, 2004

(Biblioteca Filològica; L)

FEDERRATES

<i>Pàgina</i>	<i>Línia</i>	<i>On diu</i>	<i>Ha de dir</i>
contraportadella	13	Volum III	Volum IX
12	39	p. 195	p. 173
15	17	p. 233	p. 206
15	34	p. 236	p. 208
25	28	p. 44	p. 43
25	38	p. 42	p. 41
27	33	p. 101	p. 92
28	25	p. 109	p. 94
28	26	p. 109	p. 94
30	3	p. 231	p. 204
66	19	us	uns
75	34*		Als esculls africàns per els vents repel·lids;
76	5	Èoto	Èolo
76	22-23**		Ab dítxos acertads recrea la partida
78	24-25**		Pensau bè, parlau póc y no engañeu persóna

* Cal afegir, sota aquesta línia, el vers indicat.

** Cal afegir, interpolat entre aquestes dues línies, el vers indicat.

FIGURA 1.7 (fé dèrrates)

Biblioteca de Catalunya. Dades CIP

Associació d'Amics del Professor Antoni M. Badia i Margarit.

Jornada (1a : 2004 : Barcelona)

Els Mètodes en dialectologia : continuïtat o alternativa? : I Jornada de l'Associació d'Amics del Professor Antoni M. Badia i Margarit (Barcelona, 11 de març de 2004). — (Biblioteca filològica ; 52)

Textos en català, italià i castellà. — Bibliografia

ISBN 84-7283-798-X

I. Veny, Joan, ed. II. Institut d'Estudis Catalans III. Títol

1. Dialectologia — Metodologia — Congressos

2. Català — Dialectologia — Metodologia — Congressos

800.87(061.3)

804.99-087(061.3)

L'edició d'aquesta obra
ha estat a cura de Joan Veny,
membre de l'Institut d'Estudis Catalans

© dels autors de les ponències

© 2005, Institut d'Estudis Catalans, per a aquesta edició

Carrer del Carme, 47. 08001 Barcelona

Primera edició: setembre de 2005

Tiratge: 450 exemplars

Text revisat lingüísticament per l'Oficina de Correcció i Assessorament Lingüístics de l'IEC

Compost per Victor Igual, SL

Carrer del Peu de la Creu, 5. 08001 Barcelona

Imprès a Limpergraf, SL

Polígon industrial Can Salvatella. Carrer de Mogoda, 29-31. 08210 Barberà del Vallès

ISBN: 84-7283-798-X

Dipòsit Legal: B. 40692-2005

Són rigorosament prohibides, sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment i suport, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec comercial, la inclusió total o parcial en bases de dades i la consulta a través de xarxa telemàtica o d'Internet. Les infraccions d'aquests drets estan sotmeses a les sancions establertes per les lleis.

FIGURA 2.9 (contraportada o pàgina de crèdits)

Biblioteca de Catalunya. Dades CIP
<p>Associació d'Amics del Professor Antoni M. Badia i Margarit. <i>Jornada (1a : 2004 : Barcelona)</i> Els Mètodes en dialectologia : continuïtat o alternativa? : I Jornada de l'Associació d'Amics del Professor Antoni M. Badia i Margarit (Barcelona, 11 de març de 2004). — (Biblioteca filològica : 52) Textos en català, italià i castellà. — Bibliografia ISBN 84-7283-798-X I. Veny, Joan, ed. II. Institut d'Estudis Catalans III. Títol 1. Dialectologia — Metodologia — Congressos 2. Català — Dialectologia — Metodologia — Congressos 800.87(061.3) 804.99-087(061.3)</p>
<p>L'edició d'aquesta obra ha estat a cura de Joan Veny, membre de l'Institut d'Estudis Catalans</p> <p>© dels autors de les ponències © 2005, Institut d'Estudis Catalans, per a aquesta edició Carrer del Carme, 47. 08001 Barcelona</p> <p>Primera edició: setembre de 2005 Tiratge: 450 exemplars</p> <p>Text revisat lingüísticament per l'Oficina de Correcció i Assessorament Lingüístics de l'IEC</p> <p>Compost per Víctor Igual, SL Carrer del Peu de la Creu, 5. 08001 Barcelona</p> <p>Impress a Limpergraf, SL Polígon industrial Can Salvatella. Carrer de Mogoda, 29-31. 08210 Barberà del Vallès</p> <p>ISBN: 84-7283-798-X Dipòsit Legal: B. 40692-2005</p> <p>Són rigorosament prohibides, sense autorització escrita dels titulars del <i>copyright</i>, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment i suport, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec comercial, la inclusió total o parcial en bases de dades i la consulta a través de xarxa telemàtica o d'Internet. Les infraccions d'aquests drets estan sotmeses a les sancions establertes per les lleis.</p>

FIGURES 2.9 bis (contraportada o pàgina de crèdits)

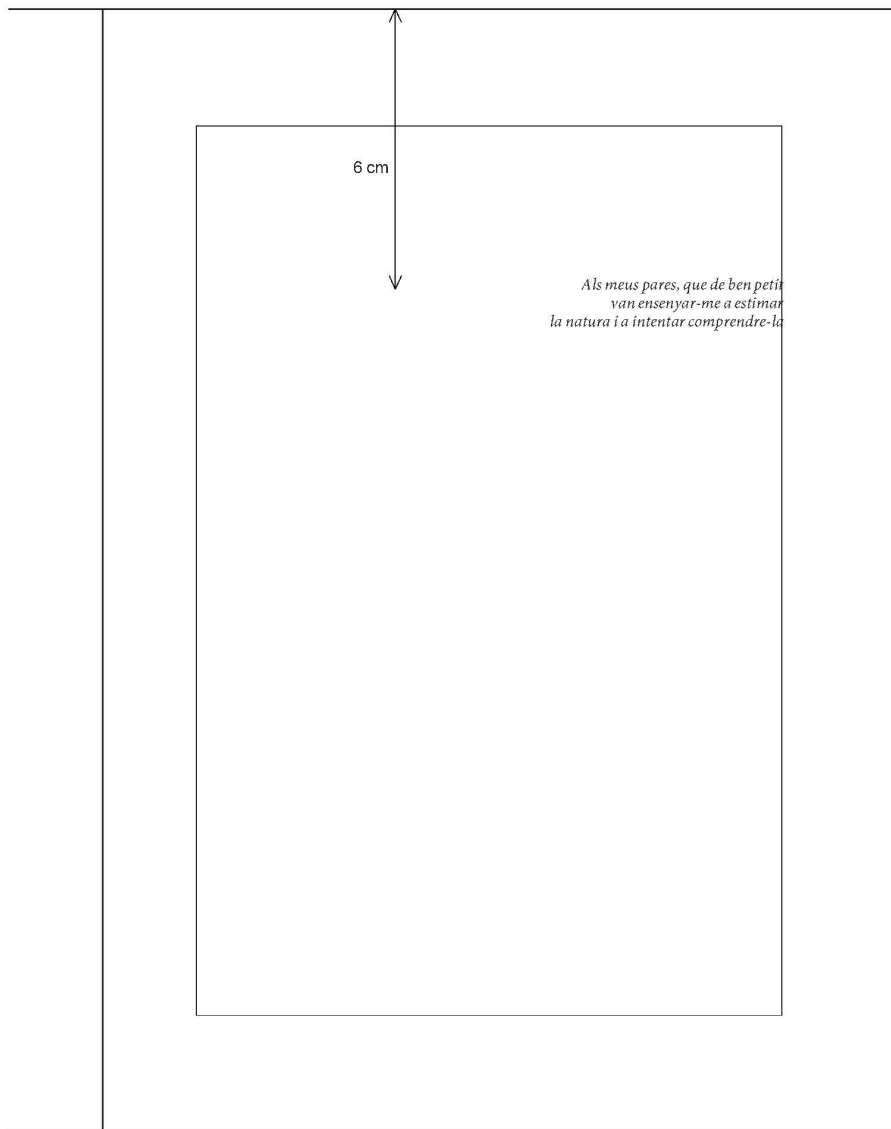

FIGURA 2.10 (dedicatoria model A)

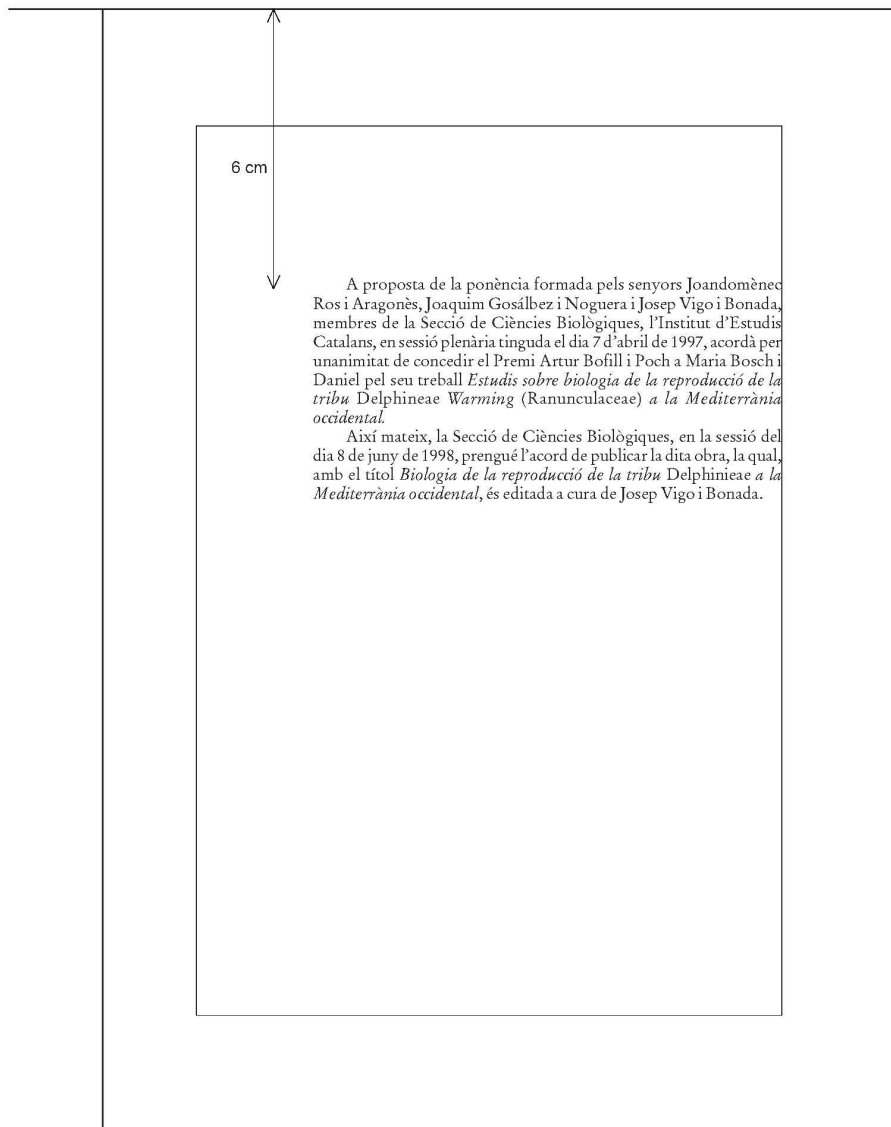

FIGURA 2.10 (dedicatoria model B)

Taula

Sigles	9
I. INTRODUCCIÓ A LA LECTURA DE <i>DAS KATALANISCHE</i>	11
Notes preliminars	13
1. Text, contextos i conceptes	19
2. El mètode i els mètodes (entre Diez i Saussure)	43
3. Apèndixs	65
3.1. Digressions complementàries i notes breus sobre altres aspectes de <i>Das Katalanische</i>	65
3.2. Bibliografia	72
3.3. Sobre la traducció	75
II. WILHELM MEYER-LÜBKE: <i>EL CATALÀ</i>	77
Pròleg	81
Índex	83
Introducció	85
Primera part. El desenvolupament lingüístic	89
A. Els sons	89
B. Morfologia	137
C. Formació de mots	155
D. Sintaxi	165
E. Lèxic	171
F. Recapitulació	205
Segona part. Fonaments històrics del català	211
Addicions i esmenes	231
Glossari	233

FIGURA 2.12 (taula o sumari, model A)

Taula	
Sigles emprades pels autors	7
Pròleg, <i>per Joan A. Argenter</i>	9
Les relacions de l'Institut d'Estudis Catalans amb la Franja, <i>per Jordi Carbonell</i>	11
La importància lingüística de les zones de frontera: la regió del Matarranya, <i>per Joaquim Rafel</i>	23
Història de la llengua catalana a la comarca del Matarranya, <i>per Joaquim Monclús i Esteban</i>	41
L'ensenyament de la llengua catalana a l'Aragó <i>per Carme Alcover</i>	59
El parlar de Calaceit (comparat amb el de la Terra Alta), <i>per Miquel Blanc</i>	73
Situació actual del Català a l'Aragó des del punt de vista politicojurídic. Treballs i dictamen elaborat per la Comissió especial sobre la política lingüística de les Corts d'Aragó <i>per Josep M. Becana Sanahuja</i>	95
Els dialectes davant el model, <i>per Ramon Sistac</i>	113
Aproximació a la literatura catalana, <i>per Josep A. Chauvell</i>	125

FIGURA 2.12 (taula o sumari, model B)

Taula

Sigles	9
II. INTRODUCCIÓ A LA LECTURA DE <i>DAS KATALANISCHE</i>	
Notes preliminars	11
1. Text, contextos i conceptes	13
2. El mètode i els mètodes (entre Diez i Saussure)	19
3. Apèndixs	43
3.1. Digressions complementàries i notes breus sobre altres aspectes de <i>Das Katalanische</i>	65
3.2. Bibliografia	65
3.3. Sobre la traducció	72
III. WILHELM MEYER-LÜBKE: <i>EL CATALÀ</i>	75
Pròleg	77
Índex	81
Introducció	83
Primera part. El desenvolupament lingüístic	85
A. Els sons	89
B. Morfologia	89
C. Formació de mots	137
D. Sintaxi	155
E. Lèxic	165
F. Recapitulació	171
	205

5

FIGURA 2.12 bis (taula o sumari, model A)

Taula

Sigles emprades pels autors	7
Pròleg, mmper <i>Joan A. Argenter</i>	9
Les relacions de l'Institut d'Estudis Catalans amb la Franja, mmper <i>Jordi Carbonell</i>	11
La importància lingüística de les zones de frontera: la regió del Matarranya, mmper <i>Joaquim Rafel</i>	23
Història de la llengua catalana a la comarca del Matarranya, mmper <i>Joaquim Monclús i Esteban</i>	41
L'ensenyament de la llengua catalana a l'Aragó mmper <i>Carme Alcover</i>	59
El parlar de Calaceit (comparat amb el de la Terra Alta), mmper <i>Miquel Blanc</i>	73
Situació actual del Català a l'Aragó des del punt de vista politicojurídic. Treballs i dictamen elaborat per la Comissió especial sobre la política lingüística de les Corts d'Aragó mmper <i>Josep M. Bescana Sanahuja</i>	95

7

FIGURA 2.12 bis (taula o sumari, model B)

Pròleg

Una feliç coincidència, no pel fet d'èsser previsible menys filla de l'atzar, ha fet que enguany s'acomplissin ensem el norantè aniversari de l'Institut d'Estudis Catalans —circumstància que ha estat celebrada amb solemnitat— i el norantè aniversari del senyor Ramon Aramon i Serra, que durant tants d'anys en fou el secretari general. Si la mera cronologia és imputable a una coincidència, l'estreta relació entre l'home i la institució és fruit de conviccions profundes i d'una tenacitat coratjosa.

Tal vegada, en altre temps hom hauria sabut veure, en aquella coincidència cronològica, un senyal premonitori de la simbiosi que havia d'arribar a donar-se entre l'home i la institució. Si és veritat que aquesta fou, per a Ramon Aramon, la seva vida, no ho és pas menys que l'IEC li deu —no solament, però sí en bona mesura, a ell— la pervivència.

La Secció Filològica de l'IEC, a la qual pertanyé el senyor Aramon com a membre numerari i de la qual és actualment membre emèrit, acordà, en la seva reunió del 14 de febrer de 1997, de retre-li un senzill homenatge tot aplegant en un volum alguns dels seus estudis més importants. En aquella mateixa sessió, la Secció Filològica acordà que el senyor Jordi Carbonell —que durant anys fou l'adjunt del secretari general— en fos el curador.

No em pertoca a mi, doncs, comentar l'obra de Ramon Aramon ací aplegada, però sí que vull recordar que ni hi és pas tota de bon tros ni podria pas ésser-hi, car, d'antuvi, la intenció era de fer-ne una selecta i, segonament, bona part del seu esforç se l'endugueren d'altres: per començar, els Estudis Romànics, publicació de la qual ha estat curador (1947-1991), i moltes altres publicacions sortides de l'IEC. Això, tots ho sabem i li n'estem agraïts.

JOAN A. ARGENTER
President de la Secció Filològica

FIGURA 2.13 (prefaci o pròleg)

Abreviacions

acc.	accepció	EUA	Estats Units d'Amèrica
adj.	adjectiu	ex.	exemple
adv.	adverbi	expr.	expressió
al.	alemany	F	feldspatoide
ant.	antònim	f.	[substantiu] femení
ant.	[terme emprat] antigament	f. pl.	[substantiu] femení plural
ant.	antigament	fig.	figura
àr.	àrab	fin.	finès
augm.	augmentatiu	flam.	flamenc
atm	atmosfera	Fm	força electromotriu
bbi.	(<i>barrel</i> , angl.) barril	fr. / fr.	francès
brl.	barril	Fr	força resistent
cast.	castellà	ft ₃	peu
cat.	atalà	ft	peu cúbic
cm	centímetre	g	gram
cm ²	centímetre quadrat	Ga	gigaany
cm ³	centímetre cúbic	gal-l.	gal·lès
Co.	(<i>company</i> , angl.) companyia	GEN.	[terme] genèric
comp.	compareu	GLC	<i>Gran Larousse català</i>
d	densitat	Gm	gigàmetre
D	duresa	gr.	grec
dC	després de Crist	Gt	gigatona
ded.	dedicat	h	hora
dim.	diminutiu	H	altura
dm	decímetre	Hbl	hornblenda
dept.	departament	hm	hectòmetre
E	est	HP	alta pressió
ed.	edició	HT	alta temperatura
Eh	potencial d'oxidació	id.	ídem
esp.	especialment	IMPR.	[terme] imprecís

FIGURA 2.14 (Llista d'abreviacions)

MEMÒRIES DE LA SECCIÓ HISTÒRICO-ARQUEOLÒGICA

Titols publicats

- 1/1 Pere PUJOL, *Lluna d'argent de sant Ermengol, bisbe d'Urgell* (1927)
- 1/2 Antoni RUBIÓ I LLUCH, *Paquimeres i Muntaner* (1927)
- 1/3 Josep M. MILLÀS, *Documents hebraics de jueus catalans* (1927) [exhaurit]
- 1/4 Josep de Calassanç SERRA-RÀFOLS, *Forma conventus tarraconensis*, vol. I, *Baetulo-Blanda* (1928)
- 2/1 Ramon d'ABADAL, *Catalunya carolíngia*, vol. II, *Els diplomes carolíngis a Catalunya*, 1a part (1926-1950) [exhaurit]
- 2/2 Ramon d'ABADAL, *Catalunya carolíngia*, vol. II, *Els diplomes carolíngis a Catalunya*, 2a part (1952) [exhaurit]
- 3 Josep PUIG I CADAFAALCH, *La geografia i els orígens del primer art romànic* (1930) [exhaurit]
- 4 Antoni RUBIÓ I LLUCH, *La població de la Grècia catalana en el XIVè segle* (1933)
- 5 Joan BERGÓS, *L'escultura a la Seu Vella de Lleida* (1935) [exhaurit]
- 6 Manuel TRENS, *Ferrer Bassa i les pintures de Pedraïbes* (1936) [exhaurit]
- 7 Francesc PRAT, *L'aqüeducte romà de Pineda* (1936)
- 8 Ernest J. MARTÍNEZ-FERRANDO, *Pere de Portugal, «rei dels catalans», vist a través dels registres de la seva cancelleria* (1936) [exhaurit]
- 9 Josep PUIG I CADAFAALCH, *Noves descobertes a la catedral d'Egara* (1948) [exhaurit]
- 10 Joaquim CARRERAS I ARTAL, *L'epistolari d'Arnau de Vilanova* (1950) [exhaurit]
- 11 Ferran SOLDEVILA, *Pere el Gran*, 1a part, *L'infant*, vol. I (1950) [exhaurit]
- 12 Marià RIBAS, *El poblament d'Iduro: Estudi arqueològic i topogràfic des dels temps prehistòrics fins a la destrucció d'Illuro* (1952) [exhaurit]
- 13 Ferran SOLDEVILA, *Pere el Gran*, 1a part, *L'infant*, vol. II (1952) [exhaurit]
- 14 Ramon d'ABADAL, *Catalunya carolíngia*, vol. III, *Els comtats de Pallars i Ribagorça*, 1a part (1955) [exhaurit]
- 15 Ramon d'ABADAL, *Catalunya carolíngia*, vol. III, *Els comtats de Pallars i Ribagorça*, 2a part (1955) [exhaurit]
- 16 Ferran SOLDEVILA, *Pere el Gran*, 1a part, *L'infant*, vol. III (1956) [exhaurit]
- 17 Emili VIGO, *La política catalana del Gran Comitè de Salut Pública* (1956) [exhaurit]
- 18 Joaquim MIRET I SANS, *El forassenyat primogènit de Jaume II* (1957)
- 19 Josep MASCARÓ, *Els monuments megalítics a l'illa de Menorca* (1958) [exhaurit]
- 20 Enric MOREU-REY, *Els immigrants francesos a Barcelona: (Segles XVI al XVIII)* (1959) [exhaurit]
- 21 Lluís G. CONSTANS, *Francesc de Montpalau, abat de Banyoles, ambaixador del General de Catalunya* (1960) [exhaurit]
- 22 Ferran SOLDEVILA, *Pere el Gran*, 2a part, *El regnat fins a l'any 1282*, vol. I (1962) [exhaurit]
- 23 Josep BENET, *Managall i la Setmana Tràgica* (1963) [exhaurit]

FIGURA 3.3 (llista de títols publicats)

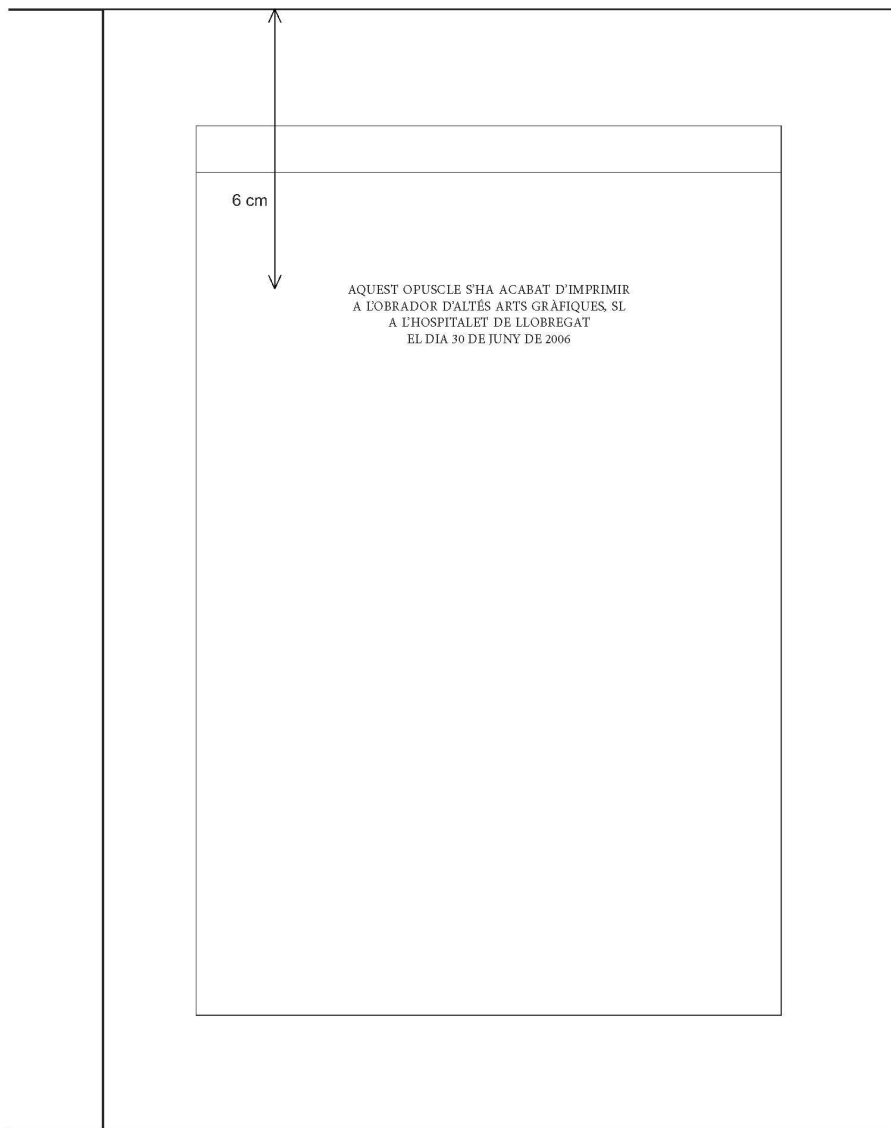
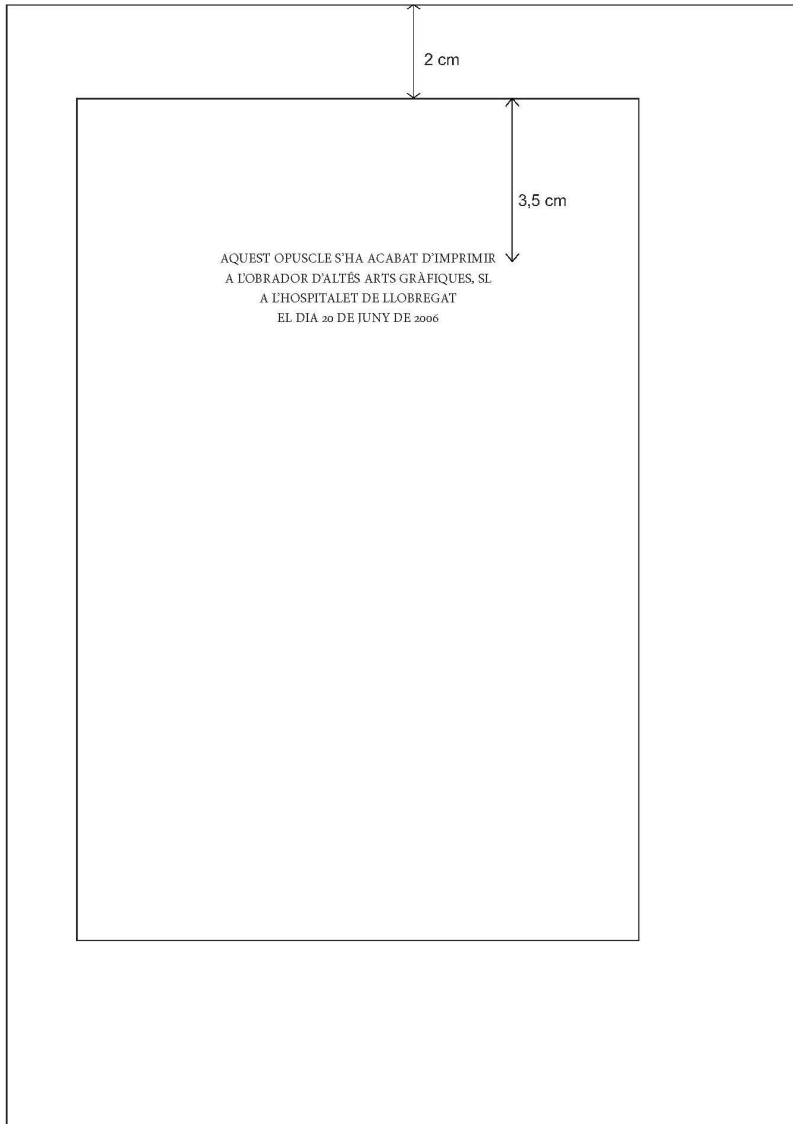

FIGURA 3.4 (colofó)

Figures 3.4 bis (colofó)